

לונדון סטימפאנק

"אפלולי וסקסי להפליא"
Booklist, Stared Review

לונדון

בק מק'מאסטר

תרגמה מאנגלית: מיכל כהן

בק מק'מאסטר

לב ברזל

ספר שני בסדרת לונדון סטימפאנק

מאנגלית: מיכל כהן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Iron Heart | Bec McMaster

Translated by: Michal Cohen

Copyright © 2013 by Bec McMaster

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לויין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(א)הכות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
השלום 11, אבן יהודה | ahavot.com | www.ahavot.com
www.almabooks.co.il | tdorit@gmail.com | ספרים בעלמא

All Rights Reserved © 2024 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel, 4050429 | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד: 1572-533018

נדפס בישראל תשפ"ד 2024 Printed in Israel

לביירון, שעודד את חלומותיי
והיה הגיבור שלי

לאמא ואבא,
שלימדו אותי להגשים חלומות

פרק 1

לונדון, 1879

הערפל דבק בתמזה וסירב לשחרר, כמו יצאנית שנתקלה בלקוח עשיר. פה ושם מנורת גז הפיצה אור רפאים בשמיכת האובך הסמיך כמרק. זה היה לילה מושלם להיות בלתי נראה. ויל קארבר דילג בין גגות וגמלונים, זינק מעל סמטה ואז נחת ועצר מאחורי ארובה בסמוך לבריקבנק.

על הרעפים לידו נחת חרש אדם שהתנשם בכבדות מהמאמץ. הוא לבש בגדי עור שחורים מכף רגל ועד ראש, והיה חמוש רק בצמד סכינים שנתחבו בחגורת מכנסיו. "שאני ימות. אתה מנסה להתיש אותי עד מוות?" מלמל בלייד.

המילים נאמרו בשקט, אבל הלילה הדומם נשא את הקול למרחוק. שפתיו של ויל התעקלו בחיוך והוא הביט באדונו. "הם לא יכולים לשמוע אותנו, חבר." בלייד הזדקף והביט באור האדמדום. "לא כשהדבר הזה בוער. והשמיעה של אף אחד מהם לא טובה כמו שלך."

בשמי הלילה לפניהם בהק עמוד אדום, שהערפל בקושי הצליח לעמעם. ויל הרגיש בטעם האפר באוויר בכל נשימה

שלו. ממול היתה הדרך אל העיר, חסומה בחומה ובשער לבנים אדיר. מחלקה של חליפות מתכת צעדה הלוך ושוב לפני השער, ואור מגורות הגז בהק על לוחות המתכת המבריקים של חזותיהם המשוריינים. הוא ראה את משליכי הלהבות במקום שבו אמורות להיות ידיהם השמאליות ולרגע קפא במקומו. דגם יורקי האש היה המסוכן ביותר. אבל הם היו אוטומטים, לא בני אדם. הוא כבר מזמן למד שהם לא מרימים את מבטם.

"מעל?" הוא שאל.

"השגתי לעצמי חנינה," אמר בלייד. "אני יכול פשוט לעבור דרכם בשער והם לא יגידו מילה." הניצוץ השדוני בעיניו העיד שהוא מעוניין לנסות את זה. דבר לא היה חביב על בלייד כמו להתגרות בכחולי-הדם שמשלו בעיר.

"כן, טוב, לא לכולנו יש כזה מזל," ויל הזכיר לו. "לי עוד יש פרס על הראש."

בלייד נאנח ובחן את המבנה הכביר. "אז מעל."
 "התחלת להתעצל."

"אני אמור להיות בבית, מכורבל עם הסיגר שלי וכוס נחמדה של יין דם מתוק." הוא לא הוסיף שסביר יותר שלא היה עושה אף אחד מהדברים האלה. אלמלא האש שהזעיקה אותם החוצה, בלייד היה כעת במיטה עם אשתו, הונוריה.

ויל נסוג כמה צעדים לאחור. לו לא היתה שום סיבה להיות בבית. הדירה השכורה שלו היתה קרה ולא מזמינה. לא היה לו דבר לחזור אליו.

הוא עבר בזינוק רחב מעל לרחוב ואל הגג הסמוך לשער. שם הוא פתח בריצה וזינק מעל החומה לפני שהשומר למעלה סיים לכבות את הגפרור שבידו. עיניים אנושיות גרועות לפעמים בדיוק כמו אלה של האוטומטים.

צעדי מגפיים הדהדו מאחוריו על הגגות כשעופף לו בקלילות

באוויר הלילה. הערפל סביבו נחצה לפניו והשתרך בעקבותיו, אבל הוא נע מהר מכדי שאפשר יהיה להבחין בו.

כאן בעיר הרחובות היו מעט רחבים יותר, הבניינים דחוסים פחות מאשר בשכונת העוני וייטצ'אפל שהיתה ביתו. הדם געש בוורידיו כשזינק מגג לגג. הוא היה כלוא זמן רב מדי, וזה היה נחוץ לו.

לאוזניו הגיעו צרחות, ואיתן גם מקהלת צעקות של אנשים שניסו להפעיל משאבות מים. פתיתי אפר ריחפו באוויר, צפופים כל כך עד שהיה קשה לנשום. ויל השתהה ליד ארובה נטויה.

לפניו, העולם נראה כאילו כולו עולה באש. פרצי להבות כתומים התרוממו וליחכו את השמיים, והנהר היה מכוסה בתכריכי חשיכה סמיכים. שורות של אנשים נואשים איישו את משאבות המים בניסיון למנוע מהלהבות להתפשט.

"אלוהים," הפטיר בלייד כשכרע לצידו של ויל. "מפעלי הניקוז," אמר ויל. "מישהו הצית את מפעלי הניקוז."

זה היה בלתי נתפס. המפעלים הסמוכים לנהר היו בבעלותה של האצולה השלטת, והם נועדו לסנן ולאחסן את הדם שנאסף במסגרת מיסי הדם. זו תהיה מכה רצינית לאצולה.

עיניו של בלייד הצטמצמו. "אתה ואני צריכים לעוף מפה 'חתשתיים.' נחיריו רטטו. "בעוד רגע הכול פה ישרוף חליפות מתכת."

ויל נסוג צעד לאחור. הוא ידע מה בלייד לא אומר בקול. לא היו שעירים לעזאזל מושלמים מהם. רוב האצולה זעמה על החנינה ותואר האבירות שהמלכה העניקה לבלייד שלוש שנים קודם לכן. ואילו ויל היה בעיניהם רק עבד נטול קולר.

נקישת מתכת משכה את תשומת ליבם. רגלי ברזל על גבי

אבני מרצפת מרוחקות. גדוד של חליפות מתכת, ככל הנראה. "זו", ויל אמר מייד ודחף את בלייד מאחור.

בלייד לא נזקק לעידוד. הוא נחפז על גבי הרעפים, ואור הירח האיר אותו כשחלף מתחת למרווח בין העננים. פעם, לפני שנים, שעררו היה מאיר כמו אבוקה. כעת התעמעם צבעו לחום בהיר, ועורו כבר לא היה חיזור כשיש.

ויל דהר בעקבותיו בקלילות, אוזניו דרוכות לקלוט כל צליל קלוש מאחוריהם. הם ראו את מה שבאו לראות. אין ספק שעד הבוקר השמועה כבר תעשה לה כנפיים ברחובות.

תנועה מולם תפסה את עינו. גלימה שחורה שהסתחררה בערפל. ויל זינק קדימה, דחף את בלייד אל הרעפים, השתרע מעליו וכיסה אותו בגופו.

"אוף", בלייד התנשם. הוא הרים את ראשו. "תודה, אבל אני כבר נשוי –"

"שתוק." ויל דחק את ידו בין שכמותיו של בלייד והתרומם לכריעה. הוא סקר את הערפל. שם. נקישת מתכת. קולות בצללים.

הדממה של בלייד העידה שגם הוא שמע אותם. "תישאר פה", ויל לחש באוזנו. "ואל תרים את הראש הרפוק שלך. אני ילך לבדוק."

"נראה לך שאני צריך אומנת מחורבנת?" ויל שלח אליו מבט מהיר. לפני שלוש שנים, לא. אז, בלייד היה הדבר המסוכן ביותר שהילך בחוץ בלילות. אבל השינויים בצבע שעררו וגון עורו לא היו השינויים היחידים שחלו בו מאז שהתחיל לשתות את דמה של הונוריה.

"לך שמאלה", ויל מלמל לבסוף. לא היה סיכוי שבלייד יישאר כאן, אלא אם כן ויל יקשור אותו לארובה באמצעות החגורה שלו.

הם נבלעו בערפל. הקולות שמולם הלכו והתרחקו. ויל חלף בלילה כמו רוח רפאים, ומעיל הצמר הכהה שלגופו התנופף סביב מותניו. מתחתיו הוא לבש מותניית עור עבה שהותאמו לה לוחיות מתכת פנימיות, וברכיו היו מוגנות בכיסויי ברכיים, גם הם ממתכת. בעולם שבו נשקו העיקרי של אדם עלול להיות סכין קטנה או מפתח ברגים כבד, אי אפשר להגזים בזהירות. וירוס הזאבות שלו מסוגל לרפא כמעט כל דבר בגופו, אבל עדיין מכאיב כשתוקעים בכ סכין.

הוא שמע קרקוש מתכת וכמה קללות שטינפו את האוויר. ואחריהם השתררה דממה, כאילו שני האנשים קפאו כדי לבדוק אם שמעו אותם. ויל האט והשתופף על הרעפים כשאחת מכפות רגליו מונחת בדריכות לפני האחרת. הוא כרע נמוך, נשען על כפות הידיים בשוליה של ארוכה. הוא לא ראה שום סימן לבליד, אבל בלייד הרי היה טוב בדברים כאלה אפילו יותר ממנו.

"עוד פעם אחת אתה מפיל את זה, ומרקורי יוריד לך את הראש," התפרץ מישוהו.

שתי דמויות. שתיהן לבושות שחור ונעות ביעילות האופיינית לשודדי דרכים. הנמוך מבין השניים הרים חפץ כבד. גליל מתכת חלול, כמו משליכי הלהבות ששימשו את יורקי האש.

"מרקורי לא פה, נכון?" שאל הנמוך והעמיס את משלך הלהבות על כתפו. "וכשהוא ישמע איך הצלחנו, הוא יקבור אותנו בשיכר וזונות."

"רק אם האלה מהאצולה לא יוציאו לך את המעיים קודם," אמר בלייד בשלווה והגיח כמו משומקום.

לעזאזל

ויל זינק קדימה בשעה שהשניים הסתובבו אל אדונו. חרף הוויכוח ביניהם הם נעו ביעילות צבאית. הנמוך כיוון מייד

את יורה הלהבות, והאחר שלף סכין. הגליל נרעד, ואז חצתה את הערפל להבה כתומה ובוהקת והאירה היטב את הגג ואת העומדים עליו.

בלייד השתופף והסתחרר, בעט ברגליו של האוחז בסכין והפיל אותו. ויל אחז בקנה של משליך הלהבות ונעץ מרפק בפרצופו של האיש שנשא אותו. הוא שמע קול פיצוח מספק ורק אז שם לב שהגליל לוהט. הוא שמט אותו, והחפץ התגלגל אל קצה הגג ונעצר במרזב.

"רק שניכם, חמודים?" הקניט אותם בלייד, שאפילו לא טרח לשלוף את סכיניו. הוא הטא את גופו לאחור וחמק מהנפת הסכין בתנועה שקראה תיגר על כוח המשיכה, ואז שב והזדקף באחת. יריבו התאבן. "מנקזים מחורבנים!" הוא שלח יד אל כיסו ולחץ על משהו, וראשו של ויל נמלא ייסורים.

הצליל דמה לרוקן קרח שננעץ במוחו, והוא מחה כל תחושת זמן ומקום או קשר לגופו. הוא צנח על הרעפים וכשהתחיל להחליק, ניסה בעיניים עצומות להיאחז במשהו.

משהו פגע בו בכוח מתחת לסנטר והתיז לאחור את ראשו בעוצמה מהדהדת. נשמעו מילים, מעוותות בחסות הצווחה הדקה, אבל הוא לא הצליח לפענח אף אחת מהן. ואז הבחין בתנועה מטושטשת בזווית עינו. עוד מהלומה מוחצת על עצם הבריח שלו. דם רטוב וחם ניתז על פניו.

ויל אטם את אוזניו בידיו וקרב לאחור על הרעפים. הצליל הזה! הוא היה כמו להבים בתוך ראשו.

ב... כיס שלו. משהו בכיס של האיש. איזה מכשיר שמשמיע

את הרעש הזה.

הוא חשק שיניים וראה את האיש הנמוך מניף את משליך הלהבות. אין זמן לחשוב. הוא בעט, וכיוון אל ברכו של האיש. משקולת כבדה נחתה עליו, ושניהם נהמו. צווחה פועמת

הכתה בו בתיאום עם הלמות ליבו. ויל התאמץ לשמור על שיווי המשקל והתנודד קדימה, תר במבטו אחר בלייד.

הנה. על הגג. האיש השני כרע מעליו, נראה שהצליח לנעוץ סכין עמוק בבית החזה של בלייד. הוא ניסה לעקור את ליבו. "לא!" ויל שאג, ושדה הראייה שלו נצבע אדום.

הוא נשטף בכעס שבלע אותו כליל והטיס אותו קדימה. הוא אחז בצווארוננו של האיש והשליך אותו משם. בלייד השתנק ולפת בידו את קת הסכין, אבל תנועותיו עדיין היו איטיות, מבולבלות. הקול.

ויל הטיח את האיש ברעפים, נעץ יד בכיסו ומשך משהו החוצה. מכשיר קטן ורוטט. הוא ריסק אותו באגרופו והעולם השתתק.

הוא קם ברגליים מתנודדות והשליך את השברים הצידה. אוזניו עדיין צלצלו אבל הוא היה מסוגל לפחות לחשוב. לנשום. לזוז.

ריח נחושת של דם חם מילא את נחיריו. "בלייד," הוא נהם וזינק מעל לאיש המשווע לאוויר על הגג, וירד על ברכיו לצד אדונו.

בלייד הרים את ראשו ואז קרס שוב. "לעזא... תוציא את זה... זה כסף." הוא הרחיק את אצבעותיו ונרתע כשהתחככו בשמורת הניצב של הסכין.

"אל תזוז," ויל אמר. אגלי זיעה קרה עיטרו את מצחו. הסכין היתה נעוצה עד הסוף. לא היה לו מושג איזה נזק הצליחה לחולל ומה יקרה אם ישלוף אותה.

מאחוריו, השניים סייעו זה לזה לקום על רגליהם. ויל הציץ לעברם אבל נראה שהם רוצים לברוח, עכשיו כשמטוטלת היתרון נטתה שוב לכיוונו ולכיוונו של בלייד.

"בנאדם הצליח לתקוע בי סכין." בלייד צחק כלא-מאמין.
 "תמיד חשבת... שזה יהיה איזה מישו מהאצולה. בסוף."
 "תפסיק להתבכיין." ויל הסיר את חולצתו וצמרמורת קפואה
 חלפה בגבו. היתה זו עובדה ידועה שקשה מאוד להרוג כחולי-
 דם. זאת אחת הסיבות לכך שבמהפכה הצרפתית ערפו את
 ראשיהם של בני האצולה. הדרך הנוספת היחידה לעצור אותם
 היתה לעקור את ליבם או להסב לו נזק חמור ביותר. הוא בלע
 את רוקו וכרך את חולצתו סביב הפצע כדי לעצור את הדימום.
 "זאת רק שריטה. נתקן אותך כמו כלום."
 בלייד הביט בעיניו. אצבעותיו נסגרו סביב אצבעותיו של
 ויל באחיזה חזקה להפתיע. "תישבע לי שתדאג לה," הוא נהם.
 "אם... אם אני לא..."
 ויל השפיל את מבטו. "כן. אתה יודע שאני יעשה את זה."
 הוא חב לבלייד את חייו, יהיו אשר יהיו דעותיו האישיות על
 הונוריה. "אל תזוז. אתה צריך דם."
 אפלה הודחלה אל עיניו החיוורות של בלייד. ראשו התגלגל
 הצידה. "מרגיש... רדום..." הוא מלמל.
 ויל נמלא בהלה. "שלא תעז!" הוא שלף את סכין הציד
 הכבדה שנשא וערסל את ראשו של חברו בין ידיו. "הנה. תשתה
 את הדם שלי. זה יעזור."
 הוא שיסף בתנועה קצרה את הוויד בפרק ידו ופער אותו.
 הוא תמך בעורפו של בלייד וקירב את ראשו לפרק ידו.
 רגע של היסוס שלא היה קיים בעבר. הוא ידע מה עובר
 בראשו של בלייד. כשהונוריה נכנסה לחייו הוא הפסיק לשתות
 ישירות מוורידיהם של כל שפחה או עבד-חווה. עכשיו הוא שתה
 דם רק ממנה או מנות קרות, מארגז הקרח.
 "אל תהיה טיפש. היא לא תכעס," ויל נהם.
 שמץ האפלה חלף שוב בקשתיות עיניו של בלייד. חזהו

של ויל התכווץ. לא מפחד. אלוהים, לא מזה. הציפייה געשה בוורידיו והבעירה אותם. עבר זמן רב מאז שהיה אחד מעבדי־ החוזה של בלייד. הוא לא הביין עד כמה זה חסר לו. פיו של בלייד נסגר על פרק ידו ולשונו החליקה על הפצע המשונון. ויל קרס לפניו והשעין את כל משקלו על ידו האחרת. השתנקות נמלטה מבין שפתיו. הוא נשטף בתחושה שלא הרגיש כבר שנים. כשבלייד לקח אותו לראשונה כעבד־חוזה ויל היה מבולבל, אבל זו היתה רק התגובה של גופו לכימיקלים ברוק של אדונו.

אבל רגע הקרבה...

זו היתה הקרבה הגדולה ביותר שהיה ביכולתו לחוות עם בלייד.

הוא חשק שיניים וניסה להתכחש למשיכה שחש. זה היה קשה כפליים מקץ שלוש שנות התנזרות. ומבלבל באותה מידה. הוא לא הרגיש ככה עם נקבות.

בכל אופן, הוא לא הרגיש ככה איתן בעבר. עד שלנה נכנסה לחייו.

ועליה אני לא חושב. ויל נשך את שפתו וניסה להתעלם משטף העונג שהסבה לו המחשבה. שיער כהה, עיניים כהות, החיוך הפלרטטני הקטן שהטריף את דעתו... משהו התעורר במפשעה שלו והוא גנח, ראשו מורכן בתגובה לתחושה המתעצמת בפרק ידו.

הכול נגמר מהר מדי. ויל קרס הצידה והצמיד את פרק ידו אל חזהו. העור פעם, והוא עדיין הרגיש את טביעת פיו של בלייד. השוליים המשונונים של החתך שהשאירה הסכין נשטפו בתחושת חום, ווירוס הזאבות שלו מיהר לרפא את הפצע. בתוך שעה הוא כבר ייעלם, ובעורו השחום יישאר בקושי קמט ורדרד. בלייד השתנק והניף את כפות רגליו מעלה. עיניו בערו באש

שחורה והוא אחז בקת הסכין וחשק שיניים. הוא שלף אותה בזעקה מחזהו וקרס לאחור על הגג כשהוא מתנשם בכבודות. הפצע עדיין דימם אבל עכשיו לאט יותר. דמו של ויל שטף את מערכות גופו של בלייד, וכעת היה לו סיכוי גבוה יותר להתאושש. דמם של אנשי־זאב היה עשיר פי שלושה מזה של בני אנוש.

"הונוריה... תהרוג אותי," השתנק בלייד.

אם הוא ישרוד. ויל העיף מבט אחד בפניו האפורות ומיהר להסב ממנו את עיניו. נזק ללב הוא תמיד עניין רציני. הוא מוכרח להחזיר אותו למאורה כדי שהונוריה, עם הרקע הרפואי שלה, תוכל לעזור.

הוא אלתר ממעילו תחבושת, הצמיד אותה אל הפצע כדי לעצור את הדימום ולאחר מכן קשר את שולי החולצה. "הנה. זה יחזיק עד שנחזיר אותך הביתה." הוא החליק את זרועו מתחת לכתפו של בלייד וסייע לו להתיישב.

בלייד השתנק שוב ולפת את החזה. המראה שיפד את בטנו של ויל כמו דוקרן קרח. אחריו הגיעה במהירות גם דקירת כעס. לפני שלוש שנים בלייד היה מתנער בקלות מדבר כזה. הוא כבר לא היה על סיפו של שלב הקמילה – כשווירוס הכמיהה משתלט לבסוף על כחול־דם והופך אותו למשהו אחר, גרוע יותר – אבל לרגע אחד, ויל לא היה משוכנע שהמצב הנוכחי עדיף.

"אתה יכול לעמוד?"

בלייד התאמץ לקום על רגליו ועיניו הזדגגו מכאב. "אתה חייב להחזיק מעמד," ויל הזהיר אותו והעמיס בעדינות את גופו של האיש על כתפו. "אני יביא אותך הביתה. להונוריה. היא תדע מה לעשות. רק תחזיק מעמד."

הונוריה משכה את השמיכות מעלה, ואז סובבה את ידית מנורת הגז ועמעמה את האור. אור רך יותר הטיל שפע של צללים בחדר, ובלייד ישן. ויל התהלך הלוך ושוב מול האח, פרק ידו מעקצץ בשל תהליך ההחלמה של העור.

הונוריה שטפה את הידיים והתרחקה מהמיטה. פניה היו רגועות, אבל צלליות עמוקות ניכרו מתחת לעיניה שהאדימו. כשהסתובבה נפל האור על צדודיתה ולרגע ויל חדל לנשום כשראה בצללית פנים אחרות. היא הרימה את מבטה וזקרה מולו גבה, והדמות נעלמה. היו לה אותן עיניים כהות ואותו שיער מהגוני עשיר כשל אחותה, אבל פניה של לנה היו יפות יותר והיא היתה נמוכה מאחותה בכמה סנטימטרים.

רק רוח הרפאים של דמותה נותרה מאחור ורדפה אותו. הונוריה טלטלה במהירות את ראשה כדי לסמן שהיא מבקשת לדבר איתו. בחוץ.

הוא העיף מבט אחרון לעברו של בלייד וניגש לדלת. על גופו היתה תלויה ברישול חולצה פתוחה. זו היתה חולצה ישנה של בלייד והוא לא הצליח לכפתר אותה. גם השרוולים נמתחו עד מאוד על זרועותיו. טיפשות. אבל הוא לא התכוון לדפוק על דלתו של ריפ – סגנו השני של בלייד – ולבקש ממנו חולצה שככל הנראה כן תתאים למידותיו.

הונוריה סגרה את הדלת בשקט. "אני חושבת שהוא יהיה בסדר. הדימום פסק, ואני אתן לו עוד דם. תודה שהבאת אותו בחזרה הביתה אליי."

ויל הנהן. אף פעם לא היה לו מה לומר לה. אחרי שנישאה לבלייד, הם ניסו למצוא מכנה משותף. אבל הוא ידע מה היא חושבת עליו – הוא שמע אותה במקרה אומרת זאת במילים מפורשות בלילה לפני שעזב את המאורה.

מסוכן.

בלתי צפוי.

איום לאחותה.

לפעמים הוא לא היה בטוח שהיא לא צדקה במידה מסוימת.

מבטה צנח אל פרק ידו. "אתה צריך שאטפל ב –?"
 "זה יחלים."

"אז משהו לאכול? יש נזיד... במטבח. אני פשוט –"
 "לא רעב." הוא הנהן כדי לסמן שהוא עוזב, ואז הסתובב.
 עורפו גירד.

"ויל. בבקשה."

הוא עצר במקומו והביט לאחור.

"אתה יודע שאתה יכול לחזור הביתה. הלב שלו נשבר מכך שאתה גר לבד. ואתה יודע... גם היא כבר לא כאן."
 הונוריה לעולם לא תבין. הוא הניד בראשו לשלילה. "לא בגללה עזבתי," הוא נהם. לא רק בגללה, בכל אופן.
 ואז הוא הסתובב ויצא אל החשיכה, וחש את עיניה נעוצות בגבו לאורך כל הדרך.

לא היה טעם ללכת הביתה.

ויל בהה באש המרוחקת, שעדיין בערה בלי שליטה. משהו במתקפה הזאת הטריד אותו. המכשיר המסתורי. משליך הלהבות. שני אנשים שהתכונו להתמודד עם כחולידם ולהביס אותם. הוא שאף עמוק דרך אפו. היה קשה לאתר עקבות מבעד לעשן הסמיך, אבל לא בלתי אפשרי. הוא נע מזרחה בזינוקים מגג לגג. ככל שהתבהר לו שהאנשים עשו דרכם חזרה צפונה, כך גבר חוסר הנוחות שהרגיש. הם היו בדרך לווייטצ'אפל.

ממש לפני החומה שהקיפה את השכונה, הם ירדו מהגגות ונעלמו בסמטה. ויל הכיר את האזור הזה היטב. זה היה מבוי סתום.

הוא עקב אחריהם עד לשם ולטש מבט בקיר הלבנים. הריחות העזים של השכונה הסתננו אל הרחובות שהקיפו אותה. באבני המרצפת היתה קבועה סבכה, אבל הם ודאי לא ירדו למטה. הדרך הזאת הובילה אל הביבים, ומשם אל המבוך הידוע לשמצה של עירתחתית. כיום כבר לא חי שם שום דבר, רק רוחות רפאים ולחישות. אנשים ניסו לחזור לעירתחתית אחרי שהערפד שטבח את תושביה חוסל, אבל משהו הבריח אותם משם. אם בכלל הצליחו לברוח.

כל המרחב הזה, המערות והבתים שנחצבו במפת המנהרות התת־קרקעיות הישנה. ריקים. האומנם?

ויל הרים את הסבכה, דילג פנימה אל תוך האפלה ונחת בקלילות על כריות כפות הרגליים. אפו אמר לו שאין שום דבר בסביבה. רק אשפה, ופה ושם איזה עכברוש ממהר.

בהיעדרם של האפר והרוח היה קל יותר לעקוב אחרי הריח. השניים לא נעו מהר, כנראה מתוך הנחה שכאן למטה הם מוגנים מפני האצולה וצבא המתכת שלה. ויל הניד בראשו. גורלם כבר נחרץ. האצולה לא הסתמכה רק על חליפות המתכת. תנו להם שעה, והמנהרות ישרצו באנשי ניצי הלילה, גילדת הגששים שהיתה אחראית לתפיסת רוב הגנבים בתחומי העיר. גידולי פרא כחול־ידם שיכלו להריח כמעט כמוהו ולהתחקות אחרי צל חולף, לפחות כך נטען.

אם הוא רוצה להיות הראשון שיניח עליהם את ידיו, לא נותר לו זמן רב.

הוא בוסס בזרם האיטי ואפו כמעט נסתם. הוא כבר הריח דברים גרועים יותר – הערפד, למשל – אבל כרגע כל אלה היו

רק זיכרון רחוק. זו הקללה שבחושים מוגברים. הוא הריח הכול, החל מריח גופה הטבעי של אישה ועד לשמץ רעל בכוס. הוא היה יכול לראות ממרחק קילומטרים, ואם הטה אוזן היה יכול לשמוע דברים שאנשים לא רצו שישמע.

כמו צעדים חרישיים במרחק מאות מטרים ממנו. ויל התגנב מאחוריהם בלי להשמיע קול. הדהוד לחישות נשמע, ואז הופיע אור. מנורה מכוסה של מבריא, כך זה נראה. "הכנסתי לו," קרקר הנמוך השמן. "ישר בחזה. עכשיו הוא כבר לא יהיה כזה מתנשא, נכון?" עיניו של ויל הצטמצמו.

"שתוק," נהם הצל הגבוה יותר. נדף ממנו ריח חריף של זיעת פחד. "לא ראית את הפרצוף המזורגג שלו?" משיכת כתפיים. הנמוך בטש במים בחוסר מחשבה. "בעיניי כולם נראים אותו דבר. אוכלי נבלות עם פרצופים בצקתיים." "זה היה הוא," השיב לו האיש האחר ברעד. "השטן בעצמו!"

"השטן מווייטצ'אפל?" פניו של הנמוך נמתחו בחיוך מרוצה. "כבוד, פרדי! ואפילו האצולה בעצמם לא הצליחו לתפוס אותו כל כך הרבה שנים! ואתה דפקת אותו! אתה מפורסם!" "אני מת, זה מה שאני," התפרץ עליו פרדי. "אם זה היה השטן, אתה יודע מי היה השני!" ויל צעד עוד צעד קדימה, ושלף את הסכין החגורה למותנו. הוא חייך. בדיוק, חתיכת בן זונה. עכשיו הסתבכת. "מי?"

"החיה," ויל סינן, וקולו הדהד בחשיכה. פרדי צרח וטלטל את העששית. ויל הטיח אותה הצידה והיא נחתה במים וכבתה בלחישתה. בבת אחת השתרר חושך כאילו מסך תיאטרון הוסט, אבל הוא

כבר נע, שילח בזר אגרוף שפילח את האוויר בשריקה ופגע בצלעות. עצמות התפצחו, ופרדי צנח בזעקה משתנתת והשתטח במים.

ויל עמד בלי נוע והטה אוזן לקול נשימות קדחתניות. "פרדי?" לחש השמן. הוא גישש באצבעותיו אחר שולי תעלת הביוב, נשימתו ככדה וצפצפנית.

ויל התקדם לאט, ויצר ארוות במים שהגיעו עד לברכיו. "הו, אלואים." השמן ניסה לברוח. "הו, אלואים, לא! אני בכלל לא הייתי קשור לזה! זה היה פרדי! תעזוב אותי!"

ויל אחז בשכמייה של האיש ומשך אותו לאחור. האיש צנח והשפריץ סביבו מים, בועט במי הביוב וצווח כמו חזיר שהופל ארצה ונכפת. ויל אחז בשכמייה באגרופו וכרך אותה סביב צווארו של השמן, ואז משך אותו מעלה בלפיתה חונקת.

"מי אתם? בשביל מי אתם עובדים?"

השמן בעט והשמיע קולות חנוקים. ויל אחז בו עוד זמן עד שהבעיטות פסקו, ואז שמט אותו למים.

תנועה מאחוריו. הוא הסתובב בבת אחת, תפס את גליל המתכת הכבד שפרדי הניף והנחית מהלומה בידו האחרת. האגרוף שלו הכה באפו של האיש ודם ניתז לכל עבר. ריחו המתכתי של הדם מילא את האוויר ופרדי צרח וקרס לאחור אל תוך המים.

"אלואים." השמן ייבב בקול צרוד.

ויל תפס אותו במעילו והטיח אותו בקיר החלקלק. הוא הכניס יד למעילו של האיש וחיטט בכיסים. אולר שהאידויט היה מטומטם מכדי לשלוף, נייר שעווה ומכשיר משונה, בצורת אצבע. עוד מחולל רעש. הוא הכניס אותו לכיסו, וכך גם את הנייר.

"תגייד תודה שהוא לא מת." המחשבה הזאת הציתה

בראשו זעם אדום כמו אש, והוא הטיח את השמן בקיר. ופעם נוספת.

”בבקשה, בבקשה אל תהרוג אותי!”

תיזהר, הזהיר אותו קול קטן בתוך ראשו. אל תאבד שליטה.

ויל נהם, צליל לא אנושי שהדהד בגרונו. הם ממילא כבר רואים בו חיה. למה שלא יקרע אותם לגזרים? הם תקעו סכין בכלייד. אף אחד לא יצא בחיים אם ייגע במשפחה המאמצת שלו.

צעקות הדהדו במנהרות. ויל הרים בבת אחת את ראשו וקמץ אגרוף. הם כבר נמצאים בעקבותיו, לעזאזל.

הוא רכן עוד אל האיש ורחרח את האוויר הסמוך לאוזנו. “עכשיו אני מכיר את הריח שלך”, הוא לחש לו. “אם אי-פעם תתקרב שוב לווייטצ'אפל, אני ימצא אותך. אני יקרע אותך לחתיכות, אחת-אחת... ואז אני ידחוף לך אותם לפה. אתה לא רוצה שזה יקרה לך, נכון?”

צחנת שתן מילאה את האוויר והאיש ייבב כהסכמה. ויל שמט אותו למים שהשפריצו לכל עבר כשנחת בהם, והסתובב.

ניצי הלילה יריחו אותו, אבל לא יתפסו אותו. זאת היתה הטריטוריה של ויל, והם לא יעזו לחצות בעקבותיו את החומה שמקיפה את ווייטצ'אפל. הגיע הזמן לעוף מכאן. הוא זרק מבט רעב אחרון ופפרדי ובחברו השמן, ואז הסתובב ונמלט אל האפלה.

הם יזכרו את האיום שלו. רק זה היה חשוב.

ויל השליך את החולצה הרטובה ואז התחיל לפתוח את כפתורי

המכנסיים שלבש. הבגדים שלו הסריחו מהמנהרות, אבל הוא הרגיש הרבה יותר טוב. כל מהלומה שהנחית הקלה את המתח בכתפיו.

הוא רצה דם. רצה להרוג. אבל לפעמים עדיף להשאיר אותם בחיים. כעדים. אנשים שיפיצו את הסיפורים בקולות מהוסים בבתי שיכר מקומיים, ויזהירו אחרים שלא יעזו לעורר את זעמה של החיה של וייטצ'אפל. זה היה חלק מהאגדה שהוא טיפח בקפידה. משהו שלמד מבלייד.

לעיתים קרובות, פחד הוא ההגנה הטובה ביותר.

הוא חש בקרירות שבאוויר כשפשט בתנועות חדות את שארית בגדיו וניגש אל הכיור. בדרך כלל הקור לא הפריע לו, אבל הוא היה רטוב שעות והבטן שלו היתה ריקה. הוא התקרצף כדי לסלק מעליו את הצחנה, כרך שממכה סביב המותניים ואז ניגש אל המטבח. הוא מצא שם שאריות לחם וגבינה, וקנקן מים.

הוא נשען בגבו על השולחן, נגס במזון והסתכל על החולצה. משהו בצבץ ממנה. פיסת נייר. הפתק שהיה בכיסו של השמן.

הוא חצה את החדר וכרע מול החולצה תוך כדי לעיסה איטית. הפתק היה מצופה שכבה עבה של שעווה. מי שכתב אותו רצה שיישאר יבש, כלומר – הוא הניח שהנמען יירטב בשלב מסוים. ויל קימט את מצחו. לאן בדיוק השניים האלה תכננו להגיע דרך הביבים? המים בעונה הזאת הגיעו בקושי עד הברך.

אבל היו שמועות שלמטה משם היו מים עמוקים יותר. בחלקים מסוימים של עירתחתית.

הוא פרש את הפתק והטה אותו אל המנורה היחידה שבחדר. שורות של סמלים מילאו את הקלף – אותיות, מספרים וסימני חריטה משונים. בלגן חסר פשר.

במה הוא נתקל, לכל הרוחות? ויל נגס עוד מהלחם והגבינה, הזדקף והתקרב עוד יותר למנורה. באור החזק יותר

הסמלים לא היו מובנים יותר, אבל הוא גם לא ציפה להבין אותם.

ויל הפך את הדרך, אבל מאחור לא נכתב דבר. הריח היחיד שעלה מהדרך היה ריח השעווה. הוא קימט את מצחו. הצתת מפעלי הניקוז, מכתבים מוצפנים, מכשירים משונים שבלא ספק נועדו לשתק כחולי-דם... מישהו מנסה לפתוח במלחמה.

פרק 2

”כל כך... צעקני.”

לנה הסיטה את מבטה מהבמה הסגורה בוילון. הנימה חורשת הרעות בקול של חברתה הסיחה את דעתה. ”על מה את מדברת, אדל?”

אדל המילטון – שהיתה בעבר מאבני החן הכולטות בקרב הנערות היוצאות לחברה הגבוהה – רכנה אליה וחייכה. ”יש להם בוכות. מפתיע שמיס בישופ לא הזמינה ביבר חיות שלם שיופיע בפנינו הערב. או להקת קרקס.”

”את סתם מקנאה כי היא חתמה על חוזה והפכה לשפחת-דם של לורד מייסי ואת חשבת שהוא מתכוון להציע לך.” לנה הפנתה את ראשה אל המרפסת שעליה ניצבה מיס בישופ, לוגמת שמפניה וקורנת מאושר. החתימה על החוזה כשפחת-דם של לורד מייסי סידרה את מיס בישופ לכל החיים. זו היתה פסגת שאיפותיה של כל נערה שיוצאת לחברה: שיגנו עליה. שיטפכו עליה יהלומים וכרכרות קיטור מוזהבות ומגונדרות. שישפכו עליה פנינים.

בתמורה, היא היתה צריכה רק לתת משהו קטן משלה.

דס.

לנה התחלחלה והשפילה מבט אל הכוס הריקה למחצה שבידה.

"כאילו שהייתי לוקחת מישהו כמו מייסי." אדל משכה באף ורוקנה את הכוס שלה. אבל עיני השקד היפות שלה ליוו כנץ את הזוג שעמד על המרפסת.

מייסי הניח יד על ידה העטויה בכפפה של מיס בישופ, וליטף לאט את אצבעותיה. אפילו מהגנים שמתחת למרפסת, לנה ראתה את נשימותיה המואצות של הנערה ואת עיניו של מייסי מאפילות מתשוקה. ברגע זה הוא נראה הרבה יותר מבוגר ממיס בישופ. הרבה יותר חזק ממנה. לנה רצתה להקיא.

תפסיקי, היא אמרה לעצמה בחדות. אל תחשבי על זה. זאת היתה הבחירה של מיס בישופ. אף אחד לא כפה את זה עליה. מלבד הנסיבות.

"אני לא מאמינה שהם מתנהגים ככה בציבור," אדל המשיכה. "טוב שהוא לא מפיל אותה על הרצפה ועושה בה כרצונו." בשל חוסר הנוחות שחשה בעצמה, לנה מצאה את עצמה אומרת בקול חד יותר מכפי שהתכוונה, "תסתירי את הטפרים שלך לפני שתפצעי את עצמך."

אדל חיכה אליה בחטף חיוך כובש, החיוך ששבה את ליבם של מחצית מאנשי האצולה – ואז שבר אותו. "מיאו," היא גרגרה.

חרף חוסר הנוחות שחשה, לנה לא הצליחה שלא לחייך בתגובה. אדל היתה מהחברות שבשום פנים ואופן אי אפשר לסמוך עליהן, אבל אחרי השערורייה בשנה שעברה, כשהיא נתפסה בגנים עם הלורד פנוויק – שאחר כך סירב לחתום איתה על חוזה – גם היא הפכה לסוג של מנודה. אדל פילסה את דרכה בחזרה לשורות החברה בציפורניים, בעזרת לב של קרח וחיוך

עיקש, אבל הזמן שלה – כמו הזמן של לנה – הלך ואזל. שלא כמו לנה, שהיתה לה סיבה מסוימת להיות כאן, לאדל לא היו אפשרויות אחרות בחיים.

קהל התגודד בקדמת הבמה הסגורה בוילון. רחפני שירות זמזמו ביניהם, נושאים מגשי כסף עם שלל משקאות. לנה לקחה לעצמה עוד כוסית שמפניה ונזהרה מפתח האורז של הרחפן, שפלט קיטור. הם היו שימושיים ביותר כשריחפו בשקט בין האנשים, אבל שמלותיהן של צעירות רבות נהרסו כך, ולנה לבשה שמלת קפלים ממשי סגול.

היא נעה בין האנשים בקהל והטתה אוזן, האזינה בעצלתיים לשברי השיחות ששמעה – ואחר כך פטרה אותם בחוסר עניין. מעמד של נערה שיוצאת לחברה היה ההסוואה המושלמת. במובן מסוים, היא היתה כמעט בלתי נראית. אנשים אמרו בנוכחותה דברים שבמצבים אחרים לא היו אומרים לעולם.

זו היתה הדרך הנוחה ביותר לַרְגֵל. היא בקושי היתה צריכה לעשות משהו.

"בובות." אדל טלטלה את ראשה מצד לצד. אבל גם היא התקבצה עם כולם מול הבמה, להוטת לא להחמיץ דבר. הערב היה נעים, וכוכבים נצצו בשמיים. לנה הרימה את עיניה, והן הסתגלו לאור. אלף יהלומים, היתה אימה אומרת כשהיתה קטנה. "לגמרי בשבילי," לנה היתה צועקת, ואימא שלה היתה צוחקת ומנשקת אותה נשיקת לילה טוב.

עכשיו היה נדמה לה שהכוכבים איבדו מזוהרם, וכך גם יהלומים. העולם שסבב אותה היה מואר מדי, בוהק מדי, רווי משי וזהב וצחוק זדוני. בעבר, עולמה של האצולה היה הדבר היחיד שביקשה לעצמה; ועכשיו, כשהיא ממש על סיפו, היא לא יכלה שלא לשאול את עצמה אם מעבר לזה יש משהו אחר שנועד לה.

לא שאי־פעם תודה בזה.

היא התחננה בפני אחותה, הונוריה, לקבל את ההזדמנות הזאת כשהתברר שלא נותר עוד דבר בשבילה בווייטצ'אפל. היא הפצירה בה שבועות על גבי שבועות שתרשה לה לחזור לחייה הקודמים, ואולי להצליח לחתום על חוזה ולהפוך לשפחה. להפתעתה הרבה נמצא לה בעל ברית לא צפוי: ליאו ברונס, אחיה למחצה. ליאו היה יורשו של הדוכס מקייין, ולכן לעולם לא יוכל לחשוף את האמת על הקשר ביניהם – ואת העובדה שהוא אינו יורש חוקי – אבל הוא הציע לקחת אותה תחת חסותו, ולנה הסכימה והיתה אסירת תודה. כשאביה היה בחיים, חייה התנהלו בשוליהם של חוגי האצולה. עכשיו, תחת חסותו של אדם רב-עוצמה כמו ליאו, היא התקבלה לגמרי אל החוגים האלה.

והיא מעולם לא הרגישה בודדה יותר.

תחושה לא נוחה חלפה בה ושערות עורפה סמרו. תחושה חדה ונוראית שמישהו מתבונן בה. לנה הסתכלה סביבה אבל לא היה שם אף אחד. היא שמעה שריקה והתכווצה. זה נשמע כמו קומקום שפורק את זעמו. הקהל נדחק עוד ועוד, והשיחה סביב שככה. על הבמה החלה לנגן תיבת נגינה ניידת שהפיקה צלילים דקים.

זיכרון התעורר בה: הצלילים וקולות הצחוק הרועשים של וייטצ'אפל, צפיפות הגופים שלא נרחצו ימים רבים וניבולי הפה שהיא העמידה פנים שלא שיננה לעצמה. מוזיקה ברחובות ובחדרים אחוריים שהציעו בידור נחות לאספסוף. צלילים שעדיף שתשכח. היא השאירה את וייטצ'אפל מאחוריה לפני שנה. היתה לה הרגשה שעבר מאז יותר זמן. במשך הזמן הזה היא איבדה את כל היומרות שהיו לה בנעוריה והבינה בדיוק באיזה עולם היא חיה – וגם שאין בכוחה לעשות דבר בעניין.

אבל את מה שהיא כן יכולה לעשות – היא תעשה. הלכה

והתגבשה תנועה שהציבה לעצמה כיעד לפעול לשוויון במעמדם של בני העם מול כחולי-הדם – לשים סוף למיסי הדם, למשטר הצבאי, לעבדות-דם בכפייה – והיא היתה בעמדה המושלמת לעזור להתארגנות הזאת. לנה נהנתה מגישה חופשית לשלל סודות של האצולה... אם רק תטה אוזן.

"נראה שלמיס בישופ בכל זאת יש קוף," לחשה אדל.
 "ששש," אמרה לנה והתרוממה על קצות האצבעות כדי לראות. כשעשתה זאת, מבטה חלף על פני הקהל, והיא נרגעה רק כשהבינה שאף אחד לא צופה בה.
סתם לחץ... היא מוגנת כאן, בתוך הקהל הזה, בחברת אדל.

המסך נפתח בטלטול מלודרמטי. אור מנורות הגז התעמעם בבת אחת במרפסת, והלהבות המוקטנות שפכו על המתכנסים אור כחול, לא מציאותי. אדים עלו באוויר וטשטשו דמות במרכז הבמה. הדמות הרימה את זרועותיה בתנועה חדה, ובאור מנורת הגז החוטים נראו היטב לעין.

"מריונטות," אדל אמרה בביטול.
 בחודש האחרון, נשף החוזה של מיס בישופ היה האירוע המדובר של העונה, בה"א הידיעה. הרכלנים הבטיחו תענוגות ועניין שכמותם עוד לא נראו, אבל עד כה הערב היה מאכזב. לנה הניחה שוב את עקביה על הרצפה בשעה שהקהל השמיע השתנקות קולקטיבית של הערכה.

"הו, וואו," אמרה אדל. "תראי, החוטים נפלו!"
 הם אכן נפלו. המריונטה היטלטלה מעט וזרועותיה צנחו משני צדדיה. ואז, אט-אט, כשאר מסתורי מסתלסל לרגליה, היא החלה להזדקף.

"בובה מכנית," אמרה לנה.
 היצור המתכתי החל להתנועע, הידיים נשלחו מעלה כאילו

הוא אוחז מישהו בזרועותיו. הוא החל לרקוד ולס לקצב המוזיקה מתיבת הנגינה הקטנה.

פיה של לנה נפער. היא ראתה אינספור רחפני שירות ועשרות חליפות מתכת חמושים שהגנו על הרחובות ואכפו את רצונה של האצולה, אבל מעולם לא ראתה דבר כזה. מפרקיה של הבובה המכנית זזו ללא קושי, ותנועותיה היו זורמות, כמעט אנושיות. ההופעה הסתיימה וצלילי תיבת הנגינה דעכו בהדרגה. גם תנועותיה של הבובה המכנית האטו והיא החלה לקרטע בהתאמה עם המוזיקה. המפעיל, יהיה אשר יהיה, היה מיומן ביותר.

לנה מחאה כפיים בהתלהבות. היא רצתה להתבונן מקרוב יותר. היא עצמה היתה מיומנת בהרכבת מנגנוני מתכת, אבל כאן היתה מלאכת מחשבת ברמה שהיא בקושי הצליחה לתפוס. למרבה הצער, גם שאר הקהל רצה להתבונן מקרוב יותר. לנה נותקה מאדל ונדחקה הצידה, כמו שבר אונייה בשולי הזרמים שחוזרים לחוף מהים.

היא הסיטה מדרכה נוצה שריחפה מול עיניה וחיפשה את אדל.

ואז היא ראתה אותו.

כל החום אזל מפניה. אלאריך קולצ'סטר, דוכס לניסטר, התבונן בה מתוך הקהל, ושפתיו הדקות חייכו חיוך טורפני בשעה שלגם יין דם מכוסית גבוהה. היא החסירה פעימה. השפתיים המוכתמות באדום התבלטו על רקע עורו החיוור המפודר והזכירו לה תקופה רחוקה. אבל הפעם, הדם לא נמהל במים.

הוא לא היה אמור להיות כאן. בימים אלה, היא הקפידה לוודא שהוא לא יהיה נוכח בשום מקום שהוזמנה אליו. היא חשבה שמועצת הדוכסים שמושלת בעיר נפגשת בשעה זאת במגדל השנהב, ולכן הניחה שתהיה בטוחה. הפגישה כנראה הסתיימה מוקדם.

לנה הסיטה ממנו את מבטה, והדופק הולם בעוצמה באוזניה. אל תברחי. אם למדה משהו במשך השנים, הרי זה שפחד מעורר בכחול־יֶדֶם רעב בלתי נשלט.

מבט מהיר ששלחה חשף תנועה בתוך הקהל. שערו הבלונדיני החיזור והמבריק, כשנע בעקבותיה. לנה התרוממה על קצות האצבעות. לאן נעלמה אדל? לפעמים אפשר למצוא ביטחון בחברתם של אחרים.

אם יתחשק לקולצ'סטר לכבד את הכללים. הוא היה דוכס, אחרי הכול, ועמד בראש אחד משבעת הבתים הגדולים ששלטו בעיר. אם יתחשק לו לעשות בה כרצונו כאן ועכשיו, הוא יוכל לגרור אותה הצידה ואף אחד לא יעז לומר מילה. המגן שלה, ליאו, האדם היחיד שכוחו עשוי להיות שקול לקולצ'סטר, היה בפגישה במגדל השנהב. הוא מילא שם את מקומו של אביו, הדוכס מקיין.

לנה נדחקה פנימה, אל תוך הקהל, והקפידה לחייך. העור החשוף בעורפה עקצץ. היא הגביחה את הכוס שהחזיקה בניסיון ללכוד בהשתקפות רמז למיקומו, אבל הקהל היה צפוף מדי. לעזאזל איתו. היא זרקה מבט מעבר לכתפה. יותר מדי אנשים שהצטופפו וצחקו ממופע הבובה המכנית. שום זכר לקולצ'סטר.

מוזיקה וצחוק רעמו באוזניה. הקהל היה ערכוביה של צבעים עזים שהיטשטשו לנגד עיניה כשהפנתה את ראשה מצד לצד בתנועות חדות ולפתה את שמלתה באגרוף. אל תברחי. אלוהים אדירים, אל תברחי. אבל לאן לכל הרוחות הוא נעלם?

נוצת טווס ורודה גדולה הזדקרה מולה. אדל. לנה נדחקה לעברה. שתי גברות ריכלו מאחורי מניפות ולנה עברה ביניהן בצעד כושל ונתקלה ישירות בבית חזה מוצק. ידיים עטויות בכפפות אחזו בכתפיה, כאילו כדי לייצב אותה.

"אני כל כך מצטערת," היא מלמלה ומייד קפאה למראה מעיל הקטיפה השחור, זהוב הדשים, שציצה ירדה מכתפו הימנית. "את נראית חיוורת, יקירתי." קולצ'סטר חייך את חיוך הכריש שלו וידיו הידקו את אחיזתן כשהיא ניסתה אינסטינקטיבית לסגת. "נראה שנחוץ לך קצת אוויר."

הלפיתה שלו הובילה אותה הצידה, לעבר הגן. לנה ניסתה לגרור רגליים ונענעה את ראשה, חיוך נואש על פניה. אסור שאף אחד יראה שהיא במצוקה. זה רק יתחיל חרושת שמועות שהיא לא יכולה להרשות לעצמה. רק שמה הטוב של גברת מגן עליה מפני כחול-דם שירצה להפוך אותה לזונת דם אקראית.

איכשהו היא הצליחה לצחוק. ההגנה היחידה שעמדה לה. "נהפוך הוא, הוד מעלתך." היא החוותה בידה בתנועה מהירה על הגנים שסביבם. "נראה שיש לי אוויר בשפע."

עיניו נצצו בהנאה אפלה. השערות לאורך עמוד השדרה שלה סמרו, אבל היא הצליחה איכשהו למשוך בכתפה בתנועה נינוחה. קולצ'סטר יריח את הפחד הפתאומי החרוף על עורה. הפחד הוא רוטב מעודן, הוא אמר לה פעם, שמתבל את הארוחה...

"תודה שתפסת אותי, הוד מעלתך. אבל אני חוששת שעליי למצוא את החברה שלי, אדל. היא הרגישה לא טוב. הייתי אמורה להביא לה מים."

"חבל," הוא אמר בנימה מרגיעה, וידיו נשמטו ואחזו בכפות הידיים שלה. הוא ליטף את אצבעותיה מבעד לבד המשי של הכפפות. "קיוויתי שתשמרי לי ריקוד. את ריקוד האָסָה, אם תואילי."

ריקוד שכל כולו פיתוי, הדרך המיטבית להציג את נכסיה הפוטנציאליים של שפחת-החווה בפני כחול-הדם. היא מעולם לא השתתפה בפומבי בריקוד הארוטי המרומז הזה, אבל לחזות בזה... הו, לחזות בריקוד כזה היה משהו מיוחד. "אני חוששת ש –"

"זאת לא היתה בקשה."

לנה משכה את ידה, אבל אצבעות הפלדה שלו סגרו על פרק היד וצל דק ואפל חלף בעיניו החיוורות.

"אל תתגרי בי, יקירתי. אני מנסה לנהוג באדיבות, אבל לצערי היופי שלך פשוט מוציא אותי... מדעתי." חיוך, ואז הוא ליטף את לחייה בגב ידו.

צחוק שעלה מהקהל הקפיץ אותה. הם היו קרובים כל כך, אבל באותה מידה יכלו להיות במזרח הרחוק. עד כדי כך לא היה בכוחם להועיל לה כרגע.

"חשבת עוד על ההצעה שלי?" הוא שאל.

"לצערי הייתי עסוקה ביותר –"

"עבר חודש."

לא מספיק זמן. היא לעולם לא תהיה שפחת-חווה שלו. לנה זקרה סנטר והסתכלה לו ישר בעיניים. "חודש עמוס, הוד מעלתך."

"קולצ'סטר. אמרתי לך לקרוא לי קולצ'סטר. אחרי הכול,"

חיוך לגלגני, "אנחנו מכירים זה את זה די מקרוב, לא?"

היא רצתה לרסק את גביע הזכוכית של כוסית השמפניה שלה ולנעוץ את רגל הכוס ישר בעין שלו. המחשבה על פיו של קולצ'סטר נוגע בה הפכה לה את הבטן.

לעולם לא עוד.

"האם איאלץ לחכות עוד חודש לתשובה?"

"תן לי ללכת, הוד מעלתך. זה לא הולם."

"תעני על השאלה."

"לנה!" אדל צעקה פתאום. "הנה את!"

משב חזק של בושם שטף אותם ואז אדל עמדה לידם, והנוצות בשערה דגדגו את אפו של קולצ'סטר. הוא נרתע, ופניו התכווצו בזעם. אדל כיסתה את פיה בידה וצחקקה. נראה

שהשמפניה משפיעה עליה. "אוי, הוד מעלתך! לא ראיתי שאתה פה. מתנצלת."

הקהל היה קרוב מאוד. לא היתה לו ברירה והוא נאלץ לשחרר אותה.

לנה הצמידה את כף ידה לגופה כאילו הוא פצע אותה איכשהו. אצבעות רפרפו על אצבעותיה ואז אדל לחצה את ידה האחרת.

קולצ'סטר הנהן אליה בתנועה קצרה. "להתראות בינתיים. אני אתבע תשובה." ואז הוא הסתובב ופסע דרך הקהל.

בבת אחת, לנה הרגישה שהיא לא נושמת. אדל שלחה מבט אחד בפניה ומיהרה להרחיק אותה משם, אל שולי הגן.

"קחי," אדל אמרה וחטפה כוסית שמפניה ממגש שנשא רחפן שירות. "תשתי את זה."

"אני... אני לא יכולה..." היד של אדל היתה הדבר היחיד שאפשר לה להישאר על רגליה.

הן הגיעו לבינתן גן, חבוי מעיניהם באי המסיבה. אדל סובבה אותה, הכריחה אותה להניח שתי ידיים על המעקה ולרכון קדימה. היא פתחה בתנועה חדה את כפתורי השמלה של לנה ושחררה את השרוכים שהידקו את המחוך לגופה.

לנה קרסה לפנים ושאפה אוויר מלוא הריאות. כל גופה רעד. היא לא ידעה מה קרה. רק שלא הצליחה לנשום. למען האמת, עדיין לא עלה בידה לעשות זאת.

חמימות פשטה בלחייה והיא נגעה בהן קלות בידיה העטויות כפפות. אדל ליטפה את גבה בתנועות מעגליות קטנות.

"תודה." היא לעולם לא היתה מצפה לכך שדווקא אדל, מכל האנשים בעולם, תיחלץ לעזרתה.

ידה של אדל קפאה. "פשוט, הלוואי שהיה שם מישהו... בשבילי."

לנה הרימה אליה את עיניה ומבטיהן נפגשו. נשימתה היתה קטועה, קופצנית. "חשבתי שהלכת עם הלורד פנוויק מרצונך." "זאת השמועה שהוא הפיץ. כולם יודעים את זה, כמובן." אדל הידקה את שפתיה בכוח. "זה הפך לאתגר בקרב הצעירים. הם חושבים שלהפוך אישה לשפחה בחוזה זה מיושן. למה לתמוך בה לכל חייה אם אפשר רק לקחת ממנה מה שאתה רוצה ואז להיפטר ממנה?"

"אבל... זה מזעזע!"

"זה מרחק צעד אחד מעברות־דם." אדל משכה בכתף צנומה. "רדפתי אחרי הלורד מייסי כי הוא שמרן. הוא סבור שעליו להגן על שפחות־החוזה שלו. במקומך הייתי מחפשת מישהו מבוגר יותר, לנה. ואל תתפשרי על שום דבר שהוא פחות מחוזה לשפחה. זאת ההגנה היחידה שתהיה לך או לי בימינו." "למה אף אחד לא אומר שום דבר?"

"מי יעז? אדל צחקה, אבל בקולה לא היתה שום בדיחות דעת. הבעתה התקשחה. "למה שמישהו מהאצולה ינקוף אצבע לעזור לנו? אנחנו מזון, לנה. האינטרס היחיד שלהם להשאיר אותנו בחיים הוא שכך יותר קל להם. אנחנו כמו בהמות משק במכלאה."

היא התמלאה זעם. "לא כולם כאלה. המגן שלי, ליאו – "יודע מה קורה בדיוק כמונו. הוא פצה פה בעניין הזה?" לנה פתחה את פיה. ולא אמרה דבר. פניה של אדל הדהדו את כל מה שהרגישה בעצמה. לכודה. טרף. לא. לא טרף. היא שאפה שאיפה עמוקה ונרעדת. טרף לא מחזיר מלחמה; טרף לא מוצא דרך לחולל שינוי, וזה מה שהיא עושה.

"תשמעי לי, המשיכה אדל. "ראיתי את הפנים של קולצ'סטר. את זקוקה להגנה. המגן שלך לא מספיק – הוא אפילו לא כאן,

נכון? במקומך הייתי מוצאת איזה לורד זקן וחלוש שיש לו מספיק כוח להתייצב מול קולצ'סטר ומפעילה עליו את קסמיי כדי שיהפוך אותי לשפחת-חווה שלו."

"זאת לא אמורה להיות האפשרות היחידה שעומדת בפניי."

"למרבה הצער, לבנות כמוך וכמוני אין ברירה. ככל שתפקחי מהר יותר עיניים ותביני באיזה עולם את חיה באמת, כך עדיף. אחרת, את סתם טיפשה – וטיפשים לא שורדים פה לאורך זמן."

"מה קורה איתך הבוקר?"

לנה פקחה עיניים, ראשה נח על חלון הכרכרה. המלווה שלה, גברת וייד, הציצה בה מעל לסריגת הקרושה שלה. למיגרנות שהציקו לה אמש ומנעו ממנה להשתתף בנשף של הלורד מייסי לא היה שום זכר.

לנה שפשפה את עיניה הצורבות והזדקפה. "כלום. רק לא ישנתי כל כך טוב בלילה."

"אולי כדאי לחזור לווייברלי פלייס." עיניה של גברת וייד התעגלו בדאגה. "את צריכה לנוח יותר."

לנה צמצמה את עיניה. "המניעים שלך שקופים לחלוטין." היא רכנה לפנים והציצה מבעד לוילונות הקטיפה של חלון הכרכרה המונעת בקיטור, ואצבעותיה תופפו על הקופסא שבידה. היא לא העזה להסיר את עיניה מהחפץ.

גברת וייד לפחות הואילה להסמיק. היו לה דעות משלה לגבי תחומי העניין והפנאי הראויים לגברות. עיצוב צעצועים שפועלים על מנגנוני מתכת לא היה אחד מהם. "אני רק מודאגת מהשם שיצא לך. אם מישהו יראה אותנו בחנות היא..."

"מי יראה אותנו פה? וגם אם היו רואים, אני בסך הכול קונה שעון חדש."

כרכרת הקיטור שקשקה ועצרה מחוץ לאמפוריום הצעצועים המכניים של מנדוויל. עיניה של לנה דילגו על פני הילדים לבושי הבלויים ששיחקו בכדור בסמטאות ועל נערות הפחם שפילסו דרך בהמון, מאזנות על הכתפיים מוט שבכל אחד מצדדיו דלי מלא. היא ראתה את כל זה די והותר פעמים כשגרה באופן זמני בווייטצ'אפל, אחרי מותו של אביה. גם היא היתה כזאת פעם, לפני שמר מנדוויל קיבל אותה כשוליה.

האהדה חנקה את גרונה. מסוכנים ככל שיהיו חייה בחצר המלכות, הסכנות הטמונות בהם היו כאין וכאפס לעומת הסכנות שארבו לנערות הפחם שהסתובבו ברחובות ללא כל הגנה. בחברה הגבוהה לפחות לעולם לא יזנחו אותה לרמם למוות בתעלה בצד הדרך, כי חייה חסרי כל ערך מבחינתם של כחולי-הדם. שאפו לטרוף אותה, כן – אבל היא לפחות היתה טרף שזכה להגנה.

דלת הכרכרה ומשרת הופיע בפתח. "מיס."

"תודה, הנרי." לנה נענתה ליד שהושיט לה וירדה אל אבני הדרך. מר מנדוויל ראה אותה מגיעה ופתח לפניה את הדלת. עם הקצוות המסולסלים של שפמו המשוח בשעווה, זוג העדשות המגדילות שנחו על שערו האפור והסתור והמותנייה מרובת הטלאים שלבש – הוא לעולם לא היה מתקבל בבתים הגדולים של החברה. אבל הוא היה מהשענים המעולים שפגשה מימיה. והרבה מעבר לכך.

הוא גם היה המושיע שלה, שהוציא אותה מהביבים – כשהיא אכן היתה נערת פחם מדממת ונטושה – וטיפל בה בחנות שלו. הוא הציע לה מקום עבודה מכובד. אחר כך הוא העניק לה תקווה מסוימת, כשהבינה שחייה בחצר המלכות אינם העולם המוגן שהיא מחפשת.

היא זכרה היטב את היום שבו חזרה לאסוף את השכמייה ששכחה ושמעה אותו משוחח על סודות שעלולים להוביל אדם לחבל התלייה. היא כמעט נפלה מרוב הלם. מר מנדוויל הוא הומניסט? היא נצרה את הסוד במשך ימים, ובלילות התהפכה במיטה מרוב שאלות שהציקו לה. מרוב התלהבות. לבסוף התעמתה איתו ודרשה להצטרף להתארגנות.

"מיס טוד", בירך אותה מר מנדוויל לשלום, אף שפעם קרא לה "לנה" ואיים שאם תפיל את אחד השעונים שלו הוא יצליף על פרקי אצבעותיה כעונש.

"מר מנדוויל", היא ענתה והגישה לו את הקופסא. "אתה נראה טוב. אוויר הקיץ מיטיב איתך."

"זה זה?" עיניו אורו כשראה את המארז.

ניצוץ חמים של גאווה לא יאה נייעור בבית החזה שלה. היא הצטיינה במעט מאוד דברים בחייה. "כן", היא התנשפה. "אתה מוכרח לראות את זה. זה פועל בדיוק כמו שתכננתי."
"אפשר?"

היא הנהנה והוא כיוון אותה אל הדלפק. הקירות כמו נטו אליהם ככל שנכנסו לעומק החנות, בשל עשרות השעונים המתקתקים שנתלו עליהם. מאחר שהיתה השוליה שלו, לנה כבר התרגלה אליהם. אבל גברת וייד נשארה ליד החלונות, והציצה במטוטלות הנעות מצד לצד ממקומה המוגן מתחת למצחיית כיסוי הראש שחבשה.

מר מנדוויל הניח את הקופסא על הדלפק ושלה מבט לעברה של גברת וייד. "גברת להבות דרקון עדיין לא יודעת שום דבר?"
"היא חושבת שבאתי לברוק אם יש לך הזמנות בשבילי."
שטף העבודה היה יציב מספיק שתהיה עסוקה, אף על פי שנאלצה לעבוד תחת שמו של אחיה. צעצוע מנגנון מתכת מקורי של צ'רלי טוד נמכר במחיר נאה למדי. אלו לא תמיד היו

צעצועים שנועדו לילדים, אף שההזמנות לילדים הסבו ללנה הנאה מיוחדת.

"הממ." מנדוויל פתח את הקופסא והחליק אצבע מתחת למגננון. הוא הרים אותו בהוקרה והניח על הדלפק. "אוי, לנה, זאת היצירה הכי מרשימה שלך. הוא פשוט מרהיב. מה נתן לך את ההשראה למשהו כזה? אני מניח שהוא הולך?"

העין נמשכה אל לוחות מתכת שחפפו אלה את אלה, מלוטשים עד בוהק. הפסל המכני היה בצורת אדם – דמות חסונה שגולפה מלוחות פח, ובתוכה רחשו אינספור קפיצים וסלילים. הוא ניצב על לוח מתכת, ובגבו מפתח למתיחת הקפיצים. לנה הסמיקה. היא לא יכלה לגלות מה היה מקור ההשראה שלה. זו הפעם הראשונה שהעזה להוציא את הדמות הזאת מדפי הנייר שעליהם שרטטה אותה וליצור אותה מיריעות פח. "הוא לא רק הולך. הנה, אני אראה לך."

היא סובבה את המפתח והידקה אותו עוד ועוד. הדמות רעדו ופניה הגסות היטלטלו בתנועה כמעט אלימה. כמה הולם, היא חשבה, ואז שחררה את המפתח.

לרגע אחד לא קרה דבר. איש הפח מלא האון רטט ואז, לאט-לאט, החלו הגלגלים להסתובב. הלוחות החליקו לאחור זה על גבי זה וחשפו להרף עין את גלגלי השיניים שבפנים. אז החלה להתגבש צורה של יצור, פראי ועז בדיוק כמו איש המתכת שהיה קודם. מנדוויל שאף אוויר בשאיפה חדה. לנה עקבה אחרי הפנים שלו כשהביא את המשקפיים המגדילים שלו לעיניו והתבונן במבט קרוב יותר. "אלוהים אדירים, לנה! זה לא ייאמן. תראי איך זה משנה צורה! רגע אחד זה אדם, רגע אחר כך זאב."

היא הניחה יד על ידו. "חכה."

שניהם הביטו בנשימה עצורה בזאב כשהשתנה בחזרה לדמות אדם, והמנגנונים המכניים האטו והאטו עד שלבסוף הכול עצר

באמצע ההשתנות, כשפניו של האיש מזדעפות מעל לרמז
ללסתות של זאב.

"נו? מה דעתך?"

מנדוויל נשף וניקה את המשקפיים. "יש לך כישרון אמיתי,
יקירתי. לא היה כדבר הזה. לא היה!" הלב שלה תפח מגאווה,
עד שראתה אותו מניד בראשו. "אבל לעולם לא תמכרי את זה.
מה בשם אלוהים נכנס לך לראש, שיצרת משהו כזה? האצולה
תזרוק אותך למרתפי מגדל השנהב!"

"אולי הם היו עושים את זה לפני שנה," היא ענתה לו ושלחה
מבט לאחור, אל גברת וייד. קולה דעך. "הזמנים משתנים, מר
מנדוויל. אנשים מדברים על כך שהאימפריה הסקנדינבית תשלח
משלחת ייצוג ללונדון."

מר מנדוויל התאבן. "איפה שמעת את זה?"

"יש סורג רופף... בתקרה של חדר העבודה של המגן שלי,"
היא הודתה. "לעיתים קרובות אני עובדת בחדר שמעליו."
חיוך חתרני. כאילו הופתע מהתושייה שלה.

"ליאו אירח אתמול בבוקר את הדוכסים ממולורין וגתה. זה
עדיין לא פורסם ברבים, אבל המועצה מוטרדת."

מנדוויל הטה אוזן בשעה שבחן את מנגנון שינוי הצורה
מבעד לעדשות המגדילות. אבל תשומת ליבו היתה נתונה לה
לחלוטין. "אני עדיין לא מבין מה זה משנה. האצולה השמידה
את שבטי הזאב הסקוטיים בקאלוֹרְן. ה... היצירה הזאת תעורר
רגשות מסוכנים כלפי אויב ישן נושן."

הוא הרים שוב את הצעצוע והחל להכניס אותו בעדינות
בחזרה אל הקופסא, שאולי לא יצא ממנה שוב לעולם.

"דוכס מולורין אמר שהאצולה שוקלת הסכם שלום עם
השבטים הסקנדינביים," היא פלטה.

מר מנדוויל קפא במקומו. שתי הגבות שלו נבלעו לאט

בשיער שצנח על מצחו. "זה לא יעלה על הדעת. שבטי הזאב הסקנדינביים עוינים את בריטניה מאז קאלודן. אין סיכוי שהם יסכימו להסכם כזה."

"זה כל מה שידוע לי. גברת וייד מצאה אותי ונאלצתי ללכת להסתכל על כובעים חדשים."

"אלוהים שישמור," לחש מנדרוויל. "אני אצטרך להעביר את המידע הזה הלאה. בדחיפות."

לנה הציצה בגברת וייד, שתופפה בקוצר רוח על התיק הסרוג שבידה. "אתה חושב שאני צריכה להיפגש עם מרקורי? לספר לו מה שידוע לי ממקור ראשון?"

במשך חודשים מרקורי היה מבחינתה רק יציר דמיון שהתקיים בצללים ובמסתור. הוא היה הדמות המסתורית שעמדה בראש התנועה ההומניסטית הסודית שפעלה ממש כאן, בלונדון. על פי השמועות, מועצת הדוכסים הציעה פרס ראוותני במיוחד על ראשו לניצי הלילה.

"לא. לא, אני אעביר את המידע הלאה. לא יועיל כלל שתהיי מעורבת בזה. למען ביטחוננו של מרקורי, עדיף שאנשים מעטים ככל שאפשר ידעו מיהו."
"אני לא אספר לנפש חיה."

"אוי, לנה, את עדיין תמימה להחריד." הוא חיך אליה בעצב. "לכחולי-הדם יש דרכים לאלץ צעירות לספר להם כל מה שהם רוצים לדעת. בפרט לממזרים הרקובים האלה במגדל השנהב." הוא טפח על ידה. "אני אעביר את המסר. נקווה שהמידע הזה יועיל לכולנו. אם הברית הזאת בין האצולה ושבטי הזאב תתקדם, להומניסטים לא יהיה שום סיכוי להביס את האצולה. היא תהיה חזקה מדי."

הוא החליק לעברה מעטפה מקופלת מתחת לערימת הזמנות. "במקום הרגיל, אם תוכלי?"

לנה לקחה את הניירות בידיה והעמידה פנים שהיא עוברת על ההזמנות. היא אמרה בקול רם יותר, "כמובן. תודה על הזמנות העבודה. אני אבחר את אלו שייראו לי מתאימות."
 "תעדכני אותי אם תשמעי עוד משהו." צל חלף על פניו.
 "מאוד מסקרן אותי למה הם מדברים על שלום."
 "אני אעדכן."

לנה הרימה את הקופסא שבתוכה הצעצוע המכני הדחוי, והפנתה את גבה לאיש. היא חייכה, התעלמה מהסקרנות שהאירה את פניה של גברת וייד והחוותה לעבר הכרכרה. בעוד רגע התפוך את יומה של בת הלוויה שלה לגרוע בהרבה.
 "אוי, תראי, יש לנו זמן לבקר את אחי ואחותי," היא אמרה בנימה קלילה, אף שבפועל תכננה זאת מראש.
 גברת וייד החוורה. "לא אל השכונות, לנה. אם מישהו יראה –"

"נשמור על דיסקרטיות. ואחרי הכול, הם משפחה – גם אם מבחינת האצולה הם פרסונה נון גרטה." היא יצאה מהחנות אל אור השמש החמים. "אני רוצה לתת לצ'רלי את הצעצוע הזה במתנה. מר מנדוויל לא רוצה אותו." היא לא יכלה לשאת את המחשבה שהצעצוע יתבזבז. זו היתה הטובה ביצירותיה, גם אם דמתה להרהים לפרא מגושם מסוים שהיא מכירה.
 לא שהיא תיתקל בו בשעה כזאת. היא התגוררה במאורה די זמן לדעת באילו שעות ויל יוצא ממנה וחוזר אליה. בצהריים הוא בדרך כלל ישן אחרי לילה שבו שמר על השכונה.
 וזה התאים לה בדיוק.
 עדיף שלא תראה אותו שוב לעולם.

אם הונוריה הופתעה לראות אותו בשעה מוקדמת כל כך, היא לא הסגירה זאת. ויל נהם ברכה וחלף על פניה. אור השמש נשפך מחלון עליית הגג וחלקיקי אבק הסתחררו בקרני האור. צחנה כימית העתיקה את נשימתו, ונוסף על כך ניחוח לוואי קלוש של דם ותה קמומיל.

"בלייד עדיין במיטה," הונוריה אמרה והסיטה קווצת שיער שחורה מאחורי אוזנה. "הוא מחלים היטב, אם כי לאט מכפי שהייתי רוצה –"

"לאט יותר מכפי שגם הוא היה רוצה. ויל הנהן בתנועה גסה. "ראיתי אותו."
"כמובן."

הוא ניגש לשם קודם כול.

היא הסירה את המשקפיים המגדילים שלה והתחילה להסיר גם את הסינר. עליית הגג חולקה לשני חדרים – אחד מהם שימש כמעבדה של הונוריה והאחר היה חדר האגרוף של בלייד. ויל מעולם לא נכנס לחדר הזה בעבר. זו היתה הממלכה הבלעדית של הונוריה, ואף שהוא כן ציפה לראות כאן את הדלפקים והציוד הסטריליים, הוא הופתע מנוכחותן של זוג כורסאות נוחות, מרופדות היטב, שניצבו ליד האח, ומהררי הניירות. הונוריה תמיד נראתה לו אובססיבית לסדר.

"אפשר לעזור לך?" אין ספק שהיא הופתעה בדיוק כמוהו שנכנס לשם.

ויל הוציא את המכתב מכיסו. הוא לא הצליח להבין ממנו דבר, אבל המוח החקרני של הונוריה שחה בצפנים כמו דג במים. "את יכולה לפענח את זה?"

היא לקחה ממנו את הדף, וגירדה בציפורן את ציפוי השעווה. "הממ. אני יכולה לנסות. יכול להיות שייקח לי קצת זמן. זה חשוב?"

"יכול להיות."

היא הרימה אליו מבט חד.

"מצאתי את זה על האנשים שדקרו את בלייד."

הצבע אזל מפניה והיא השפילה מבט אל המכתב. "אז אעשה

כמיטב יכולתי. מתי לקחת את זה מהם?"

"הבוקר," הוא מלמל. "עקבתי אחריהם אל הביבים."

"הם עוד נושמים?"

"כן."

עיניה התרחבו מהפתעה – ואז הצטמצמו במבט צמא דם

שלא היה אופייני לה. "אפשר לשאול למה?"

"ניצי הלילה היו בעקבותיי. הם בטוח עצרו אותם."

"לא מתאים לך להשאיר אויב בחיים." היא ניגשה לדלפק

והצמידה את המכתב לשפתיה.

זה היה הסימן שעליו לעזוב.

דומה שהיא הרגישה בכוונתו ושלחה מבט לאחור, מעבר

לכתף, והריסים הצלו על עיניה הבורקות. זו היתה תחושה של

אגרוף בבטן, מחוות גוף שהזכירה כל כך את לנה, ובתגובה הוא

בלע רוק בתנועה מודגשת. זה בהחלט הזמן להסתלק מפה.

אבל כשהסתובב, הוא שמע צעדים במדרגות.

"אני יכולה לבקש ממך טובה, ויל?"

ידו ריחפה על הידית, נחיריו רטטו. ניחוח של עור ויין דם

מילא את אפו. בלייד. כלומר, הונוריה הצליחה ללכוד אותו

אותו. הוא לא יוכל לנהוג בגסות רוח ולהימלט. "מה?"

"בלייד הציע שאקח ממך דגימת דם."

מובן שהוא הציע. בשלוש השנים האחרונות היא לא הפסיקה

לחורר את בעלה. ברור שמבחינתו של בלייד, הגיע הזמן שתפנה

את האובססיה הקלה שלה אל מישהו אחר. צמרמורת חלפה

בגופו של ויל. מחטים. מחטים ארורות.

היא הבחינה בהבעתו ומיהרה להוסיף, "כדי לבדוק אם יש סיכוי למצוא תרופה. או חיסון." היא הוסיפה באנחה, "אני תקועה. צ'רלי לא מגיב לדם מחוסן כמו שבלייד הגיב אליו. והערכים של בלייד יציבים בינתיים. רמות הווירוס בדם שלו נמוכות ויציבות על ארבעים ושמונה כבר חצי שנה, תודה לאל."

הדלת נפתחה. מבטה של הונוריה נשלח מייד מעבר לוויל. הוא הרגיש אסיר תודה שלשם שינוי, המבט החודר הזה לא מופנה אליו. "למה לכל הרוחות אתה לא במיטה?"

בלייד סגר את הדלת בעקב הנעל. הוא היה חיוור כמו דף נייר, תנועותיו היו נוקשות יותר משל אדם בן שמונים וכל נשימה שנשם היתה מאומצת. "טוב לראות גם אותך, מותק."

"השארתי הוראות ברורות שאתה צריך להישאר במיטה בשלושת הימים הבאים. ואז נדון בזה מחדש."

"שזה אומר שהיא תחליט אם מותר לי לקום או לא." בלייד קרץ לוויל. "לא יכולתי לסבול אפילו עוד רגע אחד בלעדדיך, מותק. נשבר לי הלב."

הונוריה הצביעה. "לכורסא. עכשיו."

ויל פנה לצאת אבל הונוריה, שכרעה למרגלות בעלה כדי להעמיד שם שרפרף שיתמוך בכפות רגליו, הבחינה בתנועה והרימה אליו מבט. גבה עדינה אחת התרוממה בשאלה.

"מה קורה, מותק?" שאל בלייד, שהבחין במבט.

"שאלתי את ויל אם הוא יסכים שאקח ממנו דם לבדיקה."

"אתה לא חייב," בלייד מיהר לומר לו.

זה מה שהיה הכי שנוא עליו עכשיו. השיחה הזוהירה שלהם בקרבנות, כאילו הם חוששים שיעזוב ולא יחזור לעולם.

הוא שילב את זרועותיו על החזה והסתכל בבלייד. כאילו שאי־פעם נטש אותו. אלמלא בלייד הוא בטח עוד היה תקוע בכלוב, בחזקת חיה ולא יותר.

סליל קטן ולוהט התעורר לחיים בתוכו. אילו רק לא היה שם בלילה ההוא, לעזאזל. אילו רק לא היה שומע את הונוריה שואלת אם הוא מסוכן, אם אפשר לסמוך עליו בקרבתה של לנה...

ואז ההיסוס.

הוא אף פעם לא פקפק בעצמו בעבר. אף פעם לא פקפק ביכולתו לשלוט בעצמו. שנים בכלוב לימדו אותו לרסן את הכעס, את חיית הפרא שבתוכו. הוא החניק אותה, לכד אותה בין סורגי ברזל קשיחים, שהיו ביטוי של הכלוב ששהה בתוכו עשר שנים. לשם, פנימה, איש לא יכול היה להגיע.

עד לנה.

היא כמעט הטריפה אותו. מבחינתה זה היה סתם משחק, פלרטוט, התגרות. דרך לבחון את הנשיות החדשה שלה על מישהו שנראה לה בלתי מזיק. אבל הוא לא היה בלתי מזיק. והוא לא שיחק משחקים. אחרי שנתיים של חיים במחיצתה, סורגי הכלוב החלו להישחק. אם בלייד הבחין בחיה שבתוכו, ששיחרה בחוסר מנוחה לטרף, אם הונוריה הבחינה בה... עד כמה באמת היה קרוב לאובדן שליטה?

כמה זמן הם צפו בו? לא סמכו עליו?

"ויל?" שאלה הונוריה.

"תעשי את זה," הוא התפרץ, בנימה מעט חריפה יותר משהתכוון. "אבל תמהרי. אני צריך להספיק דברים היום."

פרק 3

"תהיה אמיץ, ויל", קרא בלייד. "זה שום דבר. בקושי מרגישים את זה, קצת כמו הזין שלך. והבחורות בפטיקוט לייז לא מתלוננות, נכון?"

ויל זרק לעברו קללה ולטש מבט זועם בקיר בזמן שהונוריה החדירה את המחט. הכסף התחיל לצרוב מייד. פצע מברזל קר מחלים תוך שניות, אבל הכסף השאיר את הפצע פתוח די זמן כדי שהיא תוכל לקחת דגימה. זיעה טפטפה לעיניו, וצמרמורת הרעידה את פניו. בטנו התהפכה.

"הנה. כמעט סיימנו," הונוריה המתה וטפחה לו על הכתף. "דוגמית יפה ואדומה, ויל. כבר התרגלתי לדם הכחול של בלייד."

קול צעדים קלים במסדרון משך את תשומת ליבו. הוא הפנה את ראשו לכיוון שממנו הגיעו, מחשבות התערבלו בראשו ונהיה לו קר. הוא הריח ניחוח פרחים חמים. יערה. אוי, לא. לא היא. לא עכשיו... היה נדמה לו ששמע את בלייד שואל אם הכול בסדר, ונראה שהשאלה הגיעה ממרחק רב. החדר כולו רחש סביבו, והוא הציץ במחט ובבקבוקון שהתמלא בדם שלו.

טעות.

לפני שהבין מה קורה הוא כבר שכב בגבו על הרצפה והדף את מלחי ההרחה המצחינים שמישהו העביר מתחת לאפו. אצבעותיו נגעו בחזה של אישה, והוא פקח עיניים בבת אחת בדיוק כשלנה מעדה לאחור ומלחי ההרחה התפזרו לכל עבר.

הוא לא ראה אותה חודשים. במשך חודשים דמותה הלכה והתפוגגה, עד שהזיכרון כמעט היטשטש לגמרי. עכשיו היא פתאום היתה כאן – נמרצת ויפהפייה כתמיד – וחצאית השמלה שלבשה, אדומה ואופנתית, נפרשה על הרצפה כמו שלולית של דם. הרעב שבתוכו, החום הבווער, בעבעו והציפו את שדה הראייה שלו והוא ידע שעניו שינו את צבען לזהוב של זאבים. הראייה שלו התחדדה, והוא קלט כל קווצת שיער שנפלה על כתפיה, את הלחות על שפתיה, את האור שהוחזר מהקצוות המולבנים של ריסיה.

שלי, נהם משהו בתוכו. לרגע אחד העולם היה כתם מטושטש, וכששב והשתלט על עצמו היד שלו כבר כמעט התרוממה אליה.

"מה לעזאזל את עושה פה?" הוא התפרץ עליה, עדיין מבולבל. הצווארון שלו היה ספוג זיעה קרה. בלייד תפס את ידו. "זהירות." הוא דיבר ברפות, אבל ויל זיהה את האזהרה הטמונה בדבריו.

תשלוט בעצמך. תתאפק.

המאמץ רוקן אותו מאוויר. כשהראייה שלו חזרה בהדרגה למצבה הרגיל, הוא שם לב שכולם מסתכלים עליו במבטים שביטאו דרגות שונות של חשש.

"אני בסדר," הוא מלמל.

בלייד כרע על עקביו. "יופי. לא נראה לי שהייתי יכול להתמודד איתך בשלב זה."

לנה הזדקפה במקומה, חיזורת. שיערה היה בדיוק באותו גוון של אחותה, צבע קפה כהה, אבל עיניה החומות היו חמות יותר, וצורתן דמתה יותר לצורת השקד. עיניים מחייכות, שנועדו לפתות ולהתגרות.

ברגע זה הן לא חייכו.

שפתיה של לנה התעקלו מעלה, אבל החיוך לא האיר את פניה כמו תמיד. "אלוהים," היא אמרה בעליזות מזויפת. "כמה דם הוצאת ממנו, הונור?" "לא היה לי מושג שאתה מפחד ממחטים," הונוריה אמרה והסתכלה על הבקבוקון הזעיר.

"חשבתי שאצליח לעמוד בזה." עבר הרבה זמן מהפעם האחרונה שהתעלף.

"המופע?" שאל בלייד.

שם הוא מצא את ויל, שעוד היה אז ילד. קשור בשלשלאות לבמה באיסט אנד של לונדון, אנוס להציג את כוחו המפלצתי ואת יכולות הריפוי שלו בפני הקהל המשתאה. המנחה, טום סְטאַרְט, פצע אותו בלהבי ברזל. למרות הנוכחות של וירוס הזאבות בגופו, הוא לא תמיד החלים במהירות הרצויה עבורם בגלל התנאים הקשים והיעדר המזון. במקרים כאלה, גברת סטארט היתה תופרת אותו במחט העבה שלה.

עד מהרה, בכל פעם שרק ראה את המחט, הדם הפסיק לזרום לו לראש.

לנה שילבה בחיקה את כפות ידיה העטויות בכפפות, וקווצות של שיערה החום הרך נפלו מהפקעת שהיה אסוף בה. היא כנראה מיהרה, כי הכובע שלה עדיין נח על ראשה כשהוא משוך הצידה בזווית עליזה ונוצה ארגמנית נחה על לחייה. המבט שלו השתהה על הנוצה.

"המופע? איזה מופע?" היא שאלה.

בלייד הסתכל לו בעיניים. "כש-"
 "שומדבר," הוא התפרץ.

כולם הסתכלו עליו שוב והוא קילל בליבו את הבוטות שפרצה ממנו. אין כמו הכחשה גסה כדי לעורר את הדמיון של לנה. הוא כבר ראה את עיניה נמלאות סקרנות. עכשיו היא לא תרפה מהסודות שלו עד שתחשוף אותם.

אולי עדיף שתשמע את הגרסה המקוצרת. "פעם הציגו אותי לראווה בפני האספסוף בבמות, בתור מוצג אקזוטי. או על במה בקובנט גארדן." הוא הרים את קולו וחיקה את קריאת מנחה המופע של סטארט. "בואו לצפות בחיית הפרא! איש הזאב האחרון של לונדון, בשלשלאות!" הוא כמעט הריח שוב את הטבק הזול שעישן הקהל ואת צחנת הגופים המלוכלכים, שלא ידעו מים וסבון. "הייתי המופע המרכזי אחרי כל השירים וריקודי הקבוצות. הציבו אותי על הבמה בתוך כלוב והקהל היה זורק עליי אוכל רקוב. לפעמים היו מלבישים אותי בפרוות זאב ושחקנים היו מגלמים כחולידם. בדרך כלל זה נגמר בזה שהם תקפו אותי בחרבות."

עיניה של לנה נפערו. "הם לא נעצו אותן באמת, נכון?"
 "חרבות ברזל." הוא אמר בקול קשה. "הפציעות מחלימות ממש מהר. אלא אם כן זו סגסוגת כסף."

"בזה אתה דומה לבלייד," הונוריה הרהרה בקול.
 "באמת, הונוריה. איך את מסוגלת לחשוב על המחלה אחרי ששמעת משהו כל כך נורא?" לנה התפרצה על אחותה ואז הסתכלה עליו שוב. "חשבתי שהיית בן חמש-עשרה כשבלייד הביא אותך הביתה."

"נכון. בערך. לא היתה לי תחושת זמן בתוך הכלוב."
 עיניה של לנה התרככו בצער.
 ויל לא ציפה שתגן עליו או שתרגיש כלפיו אהדה. רוב

האנשים בקהל היו סוחרים ובני מעמדם, אבל פה ושם האצולה שילמה לסטארט כדי שיציג אותו בבתיים הגדולים שלהם במייפיר. הגברות לבשו משי איכותי ושיחקו בעדיי יהלומים ופנינים מנקרי עיניים שקישטו את צוואריהן – נשים אופנתיות, שלבושות כמו לנה – אבל הן לפחות לא זרקו עליו שום דבר. במקום זה הן נעצו בו את העיניים הקטנות והלוהטות שלהן, התלחשו וגיחכו מאחורי מניפות.

זה כלל וכלל לא מצא חן בעיני הגברים המעודנים. לוול לא היה די אומץ לומר להם שזה לא מצא חן גם בעיניו. ממילא זה לא היה משנה דבר. אף אחד לא הקשיב לו כשהיה בכלוב. מבחינתם הוא היה רק חיה, לא יותר. ובסופו של דבר הוא חדל לדבר, ורק נהם והתפרץ לעברם כשקרבו אליו. זו היתה ההשפלה האיומה מכולן. הוא התחלחל מהמחשבה מה היה עולה בסופו אם בלייד לא היה בקהל ערב אחד ולא היה מכריח את סטארט לשחרר אותו.

"שתי המחלות גורמות לגוף לדחות נוכחות של כסף," הונוריה חשבה בקול. "זה מעלה את האפשרות שישנו איזה גורם משותף... אב קדמון, משהו כזה? ככל שנדע יותר, כך סביר יותר שאמצא תרופה. אני אבחן את הדוגמית במיקרוסקופ ואתחיל לערוך בדיקות. אולי עדיף שלא תהיה כאן, ויל?"

לא מראה הדם גרם לו להתעלף, אלא המחטים. אבל הוא היה מוכרח להסתלק משם. העור שלו עקצץ.

"כן, אני אזוז."

"לא הביתה," אמרה הונוריה. "אתה עדיין לא כשיר לעזוב. אני רוצה לברוק אותך לפני שתלך. לנה?"

לנה הרימה את הראש כמו איילה מבוהלת. "כן?" היא אמרה בחשש.

הונוריה נשמה נשימה חטופה, כאילו שקלה את המילים.

"תוכלי ללוות את ויל למטבח ולארוח לו לחברה? לדאוג שהוא יכניס משהו לפה. את יודעת איך הוא אחרי שהוא מתרגש קצת."

"אין צורך," הוא אמר.

לנה החליפה איתו מבטים. "קיוויתי לדבר איתך, הונוריה." אפילו בלייד הסתכל עליה, במבט שואל ושותק. עיניה של הונוריה פגשו בעיניו והשאלה נענתה איכשהו. בלייד נהם חרש והנהן. "כדאי שתאכל משהו, ויל. אנחנו נרד בקרוב."

לא היה טעם להתווכח. הוא היה תקוע איתה והחדר היה קטן מאוד, קטן מדי. ויל פתח את הדלת ויצא. לנה נחפזה בעקבותיו, שולי שמלתה מאווששים, כשהיא רוטנת חרש שגברים מתורבתים פותחים את הדלת לנשים ומאפשרים להן לצאת ראשונות.

"אני לא גבר מתורבת."

"טוב, את זה כולם יודעים," היא מלמלה. "לא סתם קוראים

לך 'החיה'."

הוא לא היה אמור להיפגע מהמילים האלה. במשך השנים כבר כינו אותו בשמות גרועים יותר. הוא גם אימץ לעצמו את הכינוי והתאים את עצמו אליו. הוא השתמש בו כדי לרסן בני אנוש סקרנים וכדי לטפח חשש בליבם של אלה שמבקשים ללכוד אותו.

אבל מסיבה כלשהי, כששמע אותו יוצא מפיה הוא הרגיש כאילו נעצו לו סכין בלב.

הוא הלך בעקבות הריח אל המטבח וגילה שהוא ריק. המזל בהחלט לא עמד לצידו היום. על הכיריים עמד סיר מרק מבעבע שהעיד שסוכנת הבית של בלייד, אַסְמָה, נמצאת בסביבה, אבל לאישה עצמה לא היה שום זכר.

מגע קליל בפרק ידו. תחושת המשי החלק של הכפפות שהגיעו עד למרפקיה. "בוא," אמרה לנה ומשכה אותו ביד אל

אחד השרפרפים הנמוכים שליך התנור. "שב. אני אביא לך מרק."

היא הרפתה ממנו, אבל זכר המגע שלה נשאר, כמו אצבעות רפאים. ויל שקע לאט על השרפרף והביט בה טורחת במטבח. היא נראתה לא שייכת. התנור מילא בנוכחותו את החדר ויצר שמיכת חום מתמדת. התקרה היתה מוכתמת בפיה ודלפקי העבודה היו כבדים ושרוטים משימוש תכוף. מעל הדלפק המרכזי היו תלויות שרשראות בצלים ועשבי תיבול, ולצידן שורה של סירי נחושת על ווי מתכת. המקום היה ביתי ומזמין. ההפך הגמור מלנה.

שמלת הקטיפה האדומה שלבשה נמשכה מעלה בדיוק במידה שחשפה טפח פלרטטני של תחתונית, והמחוך שלה צמצם עוד יותר את מותניה שמלכתחילה היו צרים, עד שכעת הוא היה יכול להקיף אותם בכפות ידיו. רצועות תחרה שחורות עיטרו את המחוך שלה ואת שולי השמלה. כששלחה יד לנסות להוריד קערה, התלוליות החלקות של שדיה כמעט השתחררו לחופשי מהמחוך. רמז קל לתחרה שחורה על עורה בצבע השמנת.

אצבעותיו של ויל עקצצו.

הוא זכר מתי ראה אותה לראשונה, כשמהרה לאורך פטיקוט ליין בשמלת צמר אפורה שהתנפנה סביב הקרסוליים, ובכיסוי ראש חבוט שבקושי הגן עליה מהגשם. היא החזיקה עיתון ספוג מעל לראשה, וכשהחליקה על שפת תעלת ביוב – העיתון נקרע בידיה. היא צחקה בחוסר אונים אל שני פרחי רחוב, משכה בכתף והשליכה את העיתון. קול צחוקה הגיע אליו בבת אחת: קול מהסוג שתמיד נסך בו תחושת זרות. היא הקרינה שמחת חיים, כמו אש חמה בליל חורף קר, והוא הרגיש רגש שכמעט הזכיר קנאה, כאילו הוא רוצה למתוח ידיים ולאחוז במשהו מהאושר התוסס שלה. היא הסירה את כיסוי הראש והטתה את

פניה מעלה אל הגשם שהרטיב את שפתיה, את הריסים שרפרפו על הלחיים החיוורות, וכשמתח את צווארו כדי להסתכל עליה הוא כמעט נפל מהגג.

נשים עוררו בו אי־נוחות, במקרה הטוב. אימו מכרה אותו ברגע שהתברר שהוא איש־זאב, והאישה היחידה בחייו מלבדה היתה אסמה. רק אחרי שנה במאורה הוא התחיל להרגיש יותר נינוח בנוכחותה, אבל לנה עוררה בו דריכות מתמדת. תחושה סקרנית ולא־נוחה שהוא לא הבין. מאחר שהיה חשש שבשכונה מסתובב ערפד, ויל מונה לפקוח עין על האחים הצעירים לבית טוד ולהגן על ביתם בלילות. מדי יום הוא ליווה את לנה לעבודה ואז בחזרה הביתה, בלי ידיעתה. הוא קיטר בפני כל מי שהכיר, אבל למען האמת הוא התחיל להתענג על הרגעים שהופיעה בפתח חנותו של השען ונופפה בעליזות לאחור, אל פנים החנות. במציאות חייו הקודרת של ויל, לנה היתה לניצוץ האור היחיד, ערגה לדבר־מה שאף פעם לא היה לו ושאף פעם לא הרגיש בעבר.

הרגש הזה כלפיה לא סיכן אותו. היא עדיין היתה זרה מבחינתו – היא לא איימה עליו כלל, וגם הוא לא איים עליה. רק כשהתייצב מולה פנים־אל־פנים הוא הבין עד כמה המצב שונה. לילה אחד, כשיצאה אל הגג בכותונת הלילה שלה, מכל הדברים שיכלה ללבוש, היא הסתכלה עליו כאילו היה חיית פרא שאורכת לה, ושלחה מבט מהיר אל החלון שדרכו יצאה.

כפות הידיים שלו הזיעו, גוש חסם את גרונו והוא לא הצליח לדבר. כשהמילים יצאו ממנו פתאום, הן היו בוטות והביעו אי־נוחות: "את לא תספיקי להגיע לשם", הוא אמר. "ואם לא תצליחי להימלט ממני, גם לא תצליחי להימלט מהדבר הזה. את טיפשה, ילדה? בגלל זה את יוצאת ככה החוצה כשהיצור הזה מסתובב חופשי? או שסתם בא לך למות?"

לא היה דבר גרוע יותר שהוא היה יכול להגיד, כי עיניה הצטמצמו והיא הזדקפה כאילו היתה מלכה והוא התחית של התחית.

הוא הרגיש לידה כאילו היה שוב הילד הקטן וחסר האונים שאף אחד לא רצה – אף אחד מלבד סטארט, שזיהה דרך להרוויח על גבו כסף. ויל נשבע שלעולם לא ירגיש כל כך חסר אונים שוב, אבל בכל פעם שפגש אותה השתוללה בתוכו סערת רגשות, וגם כעת החלק הרעב והכועס שבתוכו היה חסר מנוחה. החיה שלו, ששיחרה לטרף כמו זאב הכלוא בבית החזה שלו.

אסור לי לשחרר אותו.

אסור לי לשחרר אותו לעולם.

"אין צורך שתעשי את זה," הוא אמר בגסות כשכרכרה סביבו במטבח. "אני יכול לדאוג לעצמי."

לנה שחררה את סיכת הכובע שלה, השליכה אותו כבדרך אגב על הדלפק, ואחריו השליכה גם את הכפפות. שמץ מעורה החלק והציפורניים המטופחות שלה משך את מבטו. פעם היא נגעה בו בידיים האלה והוא לא שכח את זה.

"אתה תמיד צריך לאכול אחרי ההתקפים שלך." היא הפטירה בשקט והתחילה לצקת מרק לתוך קערה.

"זה לא היה התקף." קולו היה חד בהרבה מכפי שהתכוון, והיא קפאה במקום. הוא נזף בעצמו והמשיך, "אני מתערער רק אחרי שאני מתאמץ יותר מדי או מאבד יותר מדי דם. זה רק הווירוס, בזמן שהוא מרפא אותי. הפעם זה שונה."

"הונוריה אמרה לי להאכיל אותך." חרף האגביות המדודה שלה, היא היתה לחוצה. בגללו. הוא הריח את זה. "אתה מוזמן להתווכח איתה אם מתחשק לך. אני לא מתכוונת לבזבז על זה מאמץ."

הוא לא אמר דבר, והיא חזרה לצקת את המרק.

"לא ידעתי שאת מסוגלת להסתדר במטבח," הוא אמר, רק כדי לסלק את השתיקה המעיקה. "לומדים את זה בַּחדרי הסבה המגונדרים שלכם?"

עיניים שחורות הביטו בו מעל הקערה. היא נראתה באמת ובתמים מופתעת ששאל אותה משהו. אפשר להבין למה, אחרי שבשלוש השנים האחרונות הוא התאמץ להתעלם ממנה.

"אחרי שאבא מת, כשרק הגענו לווייטצ'אפל, אני בישלתי את רוב הארוחות," היא ענתה לו, וריסיה הושפלו שוב כשהתרכזה בקערה. "הונוריה תמיד חזרה מהעבודה אחריי."

"את בישלת?" הוא לקח ממנה את הקערה והושיט יד אל הכף. ידה היתה קטנטונת בהשוואה לכף ידו, וחיוורת מאוד. הם הגיעו מעולמות שונים כל כך.

"גרוע ממש." היא חיכה אליו פתאום, והחיוך האיר את כל פניה.

לכל הרוחות. הוא התחיל ללגום מהמרק. חצי שנה מאז שראה אותה לאחרונה – זה היה מכוון – והוא כמעט שכח שלא נדרש הרבה כדי שתלהיט לו את הדם: הספיק רק חיוך שלה, רק מבט. נשיקה פזיזה.

"ועכשיו את פוקדת נשפים." הוא אמר את זה בנימה לעגנית, אבל הרגיש שהוא מתאמץ מדי. הוא שב אל המרק ולשונו כמעט נכוותה.

"אני אוהבת לרקוד." עיניה הצטמצמו במידה מסוכנת. "ונשפים. הגברים שם מתנהגים בצורה מתורבתת. זאת הפתעה נעימה."

"עוד אין לך חוזה של שפחת-דם." הוא חיכה לשמועה בעניין. דמיין פה וידיים של אחד הממזרים כחולי-הדם נוגעים בה, כשהוא שותה את דמה המתוק.

"לחיייה האדימו. "לא. עדיין לא החלטתי. ואין מה למהר."
"אין מה למהר? את לא מתקרבת לגיל המסוכן הזה? עוד מעט יגידו שאת סחורה סוג ב'."

"אני בקושי בת עשרים," היא התפרצה עליו.

"אני מבין. את מעדיפה לשחק בהם?"

"זה לא מה שהתכוונתי."

"זה נראה כמו משחק שיתאים לך."

מבט מסוכן בעיניה. לנה הסתובבה באחת והרימה את הכפפות שלה מהדלפק. "הלוואי שתיחנק מהמרק, גולם גדול ושעיר. אתה לא יודע עליי שום דבר. שום דבר!"
פיסת נייר נשרה מהשרוול שלה כשהסתובבה, ורפרפה על הרצפה כמו עש גוסס.

"אה, אז חזרנו לזה?" הוא שאל והסיט את הקערה הצידה כדי שהמרק יתקרר. הוא עצר והרים את הנייר. "נפל לך משהו."

לנה קפאה בפתח. ידה התרוממה מייד אל השרוול ואז היא הסתובבה בחדות ועיניה התרחבו. "תחזיר לי את זה!"
ויל נשאר במקומו, שבר את חותם השעווה ופרש את גליל הנייר הקטן. הוא הספיק לקלוט רק שמץ מהאותיות העבות השחורות, ואז לנה ניסתה לחטוף את הנייר מיידו.
"בטח מכתב אהבה." הוא הסתובב והעמיד פנים שהוא קורא.

שולי השמלה שלה התחככו ברגליו, וניחוחה עטף אותה. היא אחזה בכתפו וניסתה למשוך את הזרוע שלו למטה, נמוך יותר. שדיה נצמדו לגבו הרחב וכוונותיו לקרוא פרחו מייד מראשו.

"מה אתה מבין במכתבי אהבה?" היא טיפסה על השרפרף ושלחה יד אל הנייר. העליה לגובה הביאה אותם לעמוד פנים

מול פנים. אינטימי במידה מסוכנת. "אישה שתסכים לקבל אותך לא כותבת שירים."

"אל תהיי בטוחה כל כך," הוא ענה. "תופתעי איזה שירים הן לוחשות לי באוזן."
"אוח, אתה מתועב."

השרפרף התנודד ומבטיהם הוטחו זה בזה. לנה צווחה ונאחזה בו תוך כדי נפילה. ויל מצא עצמו כשזרועו בתוך שמלת קטיפה, נוגעת בגוף חם. הוא שמע קול של שני לבבות דוהרים. העולם האט. לא נותר דבר מלבד התחושה שהיא בזרועותיו. הוא הסתכל בעיניה ואז מבטו צנח מאליו אל השפתיים שלה. עיניה של לנה התרחבו והיא נשמעה נחנקת. "תוריד אותי." הוא בקושי נשם. הרעב שחש חנק פתאום את גרונו, נואש להיחלץ ולשלוט בגופו. הוא ידע שהגחלת הבווערת במבטו רק הולכת ומתלהטת, הוא כמעט הרגיש את החום הממס שלה מחליף את צבע הקשתיות שלו.

"ויל," היא לחשה. "העיניים שלך."

הוא הרגיש את הבל הפה החם שלה על שפתיו. היא לעסה משהו שהכיל תפוח וקינמון. הוא הריח אותם בנשימות שלה ופתאום רצה לטעום.

לא.

הוא דחף אותה הצידה והסתובב, כשהנייר מתקמט באגרופו. הוא היה מוכרח לצאת משם. להתרחק מהריח שלה. להתרחק מהפיתוי לעשות משהו שהיא לעולם לא תסלח לו עליו.

אולי בלייד והונוריה צדקו. אולי אי אפשר לסמוך עליו?

"ויל," היא לחשה. "אתה רועד."

הוא השפיל מבט אל כפות הידיים שלו. הרעד התחיל שם, ושטף אותו כליל. "צודקת," הוא אמר בקול מחוספס. "אולי באמת התאמצתי מדי."

"אולי כדאי שאלך?"

נראה שהיא חשה פתאום דחף להגן על עצמה. הוא הנהן והתאמץ לרסן את עצמו. מה לכל הרוחות קורה לך? מה זה משנה אם היא מצאה... מישהו? תכף ומייד הכעס חזר אליו, סמיך וחונק, וערפל אדום איים לכסות את שדה הראייה שלו.

"לא היית צריכה לבוא. זה כבר לא העולם שלך." המילים היו קשות, וכך הוא התכוון שיהיו.

דממה. "אני יודעת. חשבתי שלא תהיה פה. אתה אף פעם לא נמצא פה באמצע היום."

בגלל זה היא מבקרת רק בשעות האלה.

"אז למה את לא הולכת?"

"המכתב שלי?"

צעדים שקטים מאחוריו. שולי השמלה שלה התחככו ברגליו ואז ידה החליקה על זרועו וסגרה על המכתב שהיה לפות בידו – מכתב שרצתה כל כך להחזיר לרשותה.

היתה רק סיבה אחת שבגללה היא לא רצתה שיראה אותו. פתאום הוא לא היה מסוגל לעצור בעצמו. הוא היה מוכרח לדעת, גם אם לא יאהב את התשובה. לנה צעקה, נאבקה בו על המכתב.

הוא נקרע לשניים ושניהם התנודדו לכיוונים מנוגדים, כשכל אחד מהם מחזיק בחתיכה אחת. ויל פרש את הדף ומבטו דילג בקדחתנות על הנייר. לא אותיות. לא כתב. הוא חידד את המבט. הוא כבר ראה את הדבר הזה. זה אותו צופן ארוך שמצא על האיש שהצית את מפעלי הניקוז.

הבטן שלו התהפכה. "מה לעזאזל זה עושה אצלך?" הוא לחש, קולו מלא באימה קרה, לא מוסברת.

לנה השמיעה זעקה חנוקה ומיהרה אל הדלת. הוא תפס אותה

בשמלה כמעט כמו חבק של וילון. הלם זחל במורד עמוד השדרה שלו, כמו אצבעות קפואות. "את לא הולכת לשום מקום. קודם תגידי לי איפה לעזאזל מצאת את זה!"
"על הרצפה," היא שיקרה, וחשה בפיה את טעמו המר של השקר.

ויל אחז בה בכתף וסוכב אותה אל השרפרף שכמעט הפילה. "שבי," הוא נהם עליה, והושיב אותה בכוח. "ותסבירי. ובמקומך לא הייתי מעז לשקר לי אפילו עוד פעם אחת."

פרק 4

ויל התנשא מעליה למלוא גובהו, למעלה משני מטרים, ונעץ בה מבט כועס.

"תסבירי," הוא דרש.

עיניו ברקו בגוון ענברי מטריד, לא לגמרי אנושי. לנה שקעה לאחור ונאחזה בדלפק כדי להישאר זקופה. היא לא העזה לזוז, למרות השרפרף שהתנודד תחתיה.

אבל היא לא העזה לספר לו.

"או שמה?" היא שאלה וזקרה את סנטרה מול מבטו הזועם. הדופק הלם באוזניה. הוא לא יפגע בה. אבל המבט שלה בכל זאת צנח אל כפות ידיו הרועדות. אולי זה היה מרוב מאמץ. אולי לא. היא אף פעם לא ראתה אותו ככה.

נחיריו רטטו והוא הפנה לה את הגב והטיח את שתי ידיו בדלפק. ראשו היה מורכן והוא נשם עמוק. ואז שוב.

"אני –"

"אל תדברי." התנשמות מחוספסת. "תני לי רגע."

לנה בלעה רוק. מה קורה לו? היא הזדקפה במקומה והציבה את כל ארבע רגליו של השרפרף על הרצפה. השעון שעל הקיר

תקתק בקצב השניות החולפות. כל תקתוק כמו נמתח עוד ועוד, הזמן האט והחדר נטען בעוד מתח. זה היה כמעט בלתי נסבל. בפתאומיות שבה הפנה אליה את גבו, הוא זקף עכשיו את הראש והדף את עצמו מהדלפק. השיער החום־זהוב כבר הגיע עד לצווארון חולצתו, והוא הסיט אותו מעיניו בתנועה חדה.

"בלי שקרים," הוא הזהיר אותה בתנועת אצבע. פיסת הנייר עדיין היתה אחוזה באגרופו, מקומטת. "איפה השגת את זה?"
 "אני לא יכולה לספר לך."

ויל הניח שתי ידיים על הדלפק שמאחוריה ורכן קרוב יותר אליה, כשהוא כולא אותה בין זרועותיו. "שאני לא יצטרך לספר לבליד."

אם ויל יספר לבליד, בלייד יספר להונוריה, ואז הונוריה... טוב, היא בוודאי תצרח על לנה שהיא טיפשה מפני שהסתבכה במשהו כזה.

"תרוץ להלשין עליי?" היא התעלמה מהלהבה הזועמת שהתלקחה בעיניו. ויל לעולם לא יבין מה היא מנסה לעשות, והיה ברור לה לגמרי שמסוכן לערב אנשים אחרים בעניין.

ויל אחז בסנטרה באצבעותיו. שפתו העליונה התרוממה וחשפה את שיניו. "זה לא משחק. אני יספר לבליד כי ברור שהסתבכת מעל הראש. כבר ראיתי משהו כזה. אצל מישהו ששרף את מפעלי הניקוז. לנה, המפעלים האלה בבעלות של הממשלה! האצולה תהרוג את מי שעשה את זה." הוא נופף במכתב מולה. "אז אני מוכן גם לפרסם מודעת עמוד שלם מחורבנת בטיימס, אם זה מה שיציל אותך!"

"זה כמעט נשמע כאילו אכפת לך ממני."

מחשבה כלשהי הבהבה במבטו המושפל. היא לא הצליחה לפענח אותה. היא שמה לב שהיא עוצרת את נשימתה, וזה היה מגוחך.

"אני לא רוצה שתיפגע, הוא אמר לבסוף. "ואחותך תפשוט לי את העור בעודי בחיים אם יקרה לך משהו והיא תגלה שידעת מזוה."

היה טיפשי לחשוב שאכפת לו ממנה, ולו במקצת. כתפיה שקעו. "הבטחתי לחבר שאעביר את זה בשמו. לא היה לי מושג מה יש שם. עדיין אין לי. אולי זאת בכלל רשימת כביסה." "בואי נעמיד פנים שהאף שלי לא יודע שאת משקרת לי." "זאת האמת!" זה היה החלק הכי קשה בהתארגנות שהצטרפה אליה – ההכרח לשקר לחברים ולבני משפחה. אבל אם היא תערב אותם בזה עכשיו, מי יודע מה יקרה? ויל צודק. האצולה באמת תהרוג כל מי שייחשד בהשתייכות לדבר הזה. היא הציצה במכתב באי־נוחות. מנדוויל אמר לה שהיא רק מעבירה נקודות וזמני מפגש לאחד המרגלים האחרים שפועלים בתוך שורות האצולה.

היא שלחה את המכתבים באמצעות עורב לאחד הקושרים המסתוריים האחרים וקיבלה בחזרה מכתבים להעביר למנדוויל. מה אם המכתבים הכילו הוראות להצתת המפעלים? היא השתוקקה להיות לבד, לחשוב.

בבת אחת, העולם הפך למקום מסוכן בהרבה. "לנה." הנהמה שבקעה מגרונו נשמעה כמעט קמאית. נהמה שהיית מצפה לשמוע ביער מושלג, מאוחר בלילה, כשאת לגמרי לבד. נהמה שצמררה אותה עד העצם, כי היא ידעה שמשמעותה שהיא־עצמה הטרף.

תברחי, לחש לה קול קטן.

"אני – אני –"

המשחקים נמאסו עליו והוא אחז בסנטרה והסתכל לה ישר בעיניים. עיני הענבר שלו צרבו אותה, והיא הפסיקה לנשום. לא היתה לה סיבה לפחד – זה ויל – אבל משהו בתוכה, איזה חלק

לא־מודע בגופה, זיהה סכנה כשנתקל בה. השערות העדינות על זרועותיה סמרו, ובטנה התקשתה כמו עופרת.

"אני לא –"

צחוק נשמע מהמדרגות. לנה הסתכלה אל הדלת בהקלה כשאסמה, סוכנת הבית של בלייד ובעלה, ריפ, נכנסו למטבח.

ויל הזדקף בן רגע ואצבעותיו נשמטו מהסנטר שאחו. הוא הסב את מבטו כדי להסתיר את עיניו מהאנשים שהצטרפו אליהם וכדי לאפשר לעצמו רגע לרסן את החיה שבתוכו. היום היא היתה קרובה לפני השטח, על סף התפרצות. מתחת לשרירים המוצקים ולעוצמה ששידר ארכה חיית טרף.

"לנה!" אסמה בירכה אותה. שערה השחור היה אסוף בפקעת פשוטה. היא אחזה בכפות ידיה של לנה ונישקה אותה על הלחי.

"לא ידעתי שאת מבקרת היום."

"זאת היתה החלטה ספונטנית," לנה מיהרה לענות. "את נראית נהדר. מתאים לך להיות נשואה."

אסמה חייכה לאחור, אל ריפ. הענק מטיל האימה הבהיל את לנה בהתחלה, עם זרועו הביור־מכנית הכבדה והבעתו הקודרת. בחודשים הראשונים שבהם התגוררה במאורה עם אחותה ובליייד, ריפ סבל מהשלבים הראשונים של הידבקות בוורוס הכמיהה. היא זכרה את הצרחות שלו וכיצד פירק את החדר שלו בהתקפי זעם. אפילו בלייד לא הצליח להשתלט עליו. רק אסמה יכלה להרגיע אותו.

"והנה ויל," אמרה אסמה, בנימה קלה של גערה. "אני רואה שאכלת מהמרק שלי."

"סליחה, הונוריה הציעה," לנה ענתה. היא חייכה במתיקות בזמן שוויל הסתובב. "הוא עבר התקף וגם התעלף."

אם מבט היה יכול להרוג...

אבל עכשיו היא היתה מוגנת, והיו עדים בחדר. כשיתפוס

אותה לכד – וזה יקרה, היא ידעה שזה יקרה – אין לדעת מה יעשה לה.

ריפ השמיע נביחת צחוק. "התעלפת, חבר?"
"נאלצתי להשתמש במלחי הרחה," לנה ענתה והחליקה אליה את הכפפות והכובע ממקומם על הדלפק. עיניו של ויל ליוו את התנועה, אף שגופו ופניו לא זעו.

"לנה," הוא אמר בקול צרוד. "נצא לסיכוב?"
אין סיכוי. היא הבזיקה אליו חיוך מקסים. "מצטערת, אני מוכרחה ללכת. יש לי פגישה אצל הכובענית. אבל זה היה ביקור נחמד. אני צריכה להגיע לעיתים יותר קרובות." עוד שקר גס. היא לא תחזור הנה בשום אופן, אלא אם כן תדע בוודאות שוויל לא כאן.

הוא קרב אליה צעד, אבל אסמה חצצה ביניהם. ויל נכשל במה שניסה לעשות, ופניו הביעו תסכול רב. אבל הוא לא העז להתקרב אליה עוד כשריפ, שנטה למגננת יתר, ניצב שם ושומר על אשתו.

"אולי כשניפגש שוב," היא אמרה והסתכלה לו ישר בעיניי, בלי להתבלבל.

לקח לו הרבה זמן לנסח תגובה. וכשכבר עשה זאת, היא כמעט נהדפה לאחור בתגובה לאיום שבקולו.
"זה יקרה מהר יותר ממה שאת חושבת."

ויל טרק את הדלת וסקר במבטו את הדירה הקטנה. הוא התגורר בה, אבל היא לא היתה בית. חסרו בה החמימות והצחוק של המאורה. הוא השליך את המעיל הצידה והדליק נר. הבל הפה שלו העלה אדים באוויר הערב. הוא העביר את כל אחר הצהריים

בטיפול בענייניו של בלייד בשכונה, אבל ריח היערה עדיין דבק בבגדיו.

הוא הזדעף ומצא במקרר שאריות של פשטידה. הוא לא רצה לחשוב על זה. לנה חשבה היום שהצליחה לחמוק ממנו, אבל שכחה דבר אחד.

ויל תמיד משיג את הטרף שלו בסופו של דבר. במה, לכל הרוחות, הנערה הטיפשה הזאת מתעסקת? למה היא מסתובבת עם מסמך שעלול להביא למותה? אם מישהו באצולה ימצא אותה כשנייר כזה ברשותה, זה יעורר שאלות. אם הם ידעו מה כתוב במכתב, יוציאו אותה להורג. המחשבה הזאת הלמה בו כמו אגרוף של קרח. הצחוק וההקנטות שלה ייעלמו לעד. הנוכחות שלה אומנם נסכה בו אי-נוחות, אבל הוא לא רצה שיאונה לה רע. למעשה, שערותיו סמרו בתגובה למחשבה על כך, וזעמו של הלוחם הנורדי הקדום שבתוכו איים לגלוש החוצה.

הוא מעולם לא הרגיש כך בעבר. מבט חטוף אחד בה והוא נשטף בכל צורך קמאי שישנו, והרגשות האלה איימו להכניע את ההגנות הקפדניות שבנה.

עצם המחשבה שהיא נתונה בסכנה...

הוא עצר. הניח את המזלג. הווריד ברקה שלו פעם כששארף שאיפה חדה. ואז עוד אחת. שלא תחשוב על זה בכלל. לא לפני שישתלט על עצמו.

מתי שזה יקרה. הוא צחק בצרידות, הרים שוב את המזלג ונעץ אותו בפשטידה. כשנגס בכשר המתובל, תשומת ליבו הופנתה לצליל שעלה מהמדרגות בחוץ.

מישהו מתגנב אל הדלת שלו.

מישהו משתדל מאוד לשמור על השקט.

הוא הידק את אחיזתו במזלג קרוב לירך שלו, וניגש בדממה

אל הדלת. ניחוח של בגד עור, אבל נטול ריח אישי. אם כך, זה כחול-ידם. הם מאבדים את ריח הגוף שלהם עם ההידבקות בכמיהה.

ויל פתח את הדלת בתנועה חדה וצעד קדימה, לפת את הפולש בצווארו והטיח אותו בקיר.

יד אחזה בפרק ידו והאגודל לחץ על הגידים שלו בדיוק מספיק כדי שירפה קלות את הלפיתה. "הפסקת אש," בלייד אמר בקול צרוד. "אם הייתי רוצה להרוג אותך, לא היית שומע אותי מגיע."

ויל הרפה ממנו בנהמת סלידה. "לעזאזל איתך. אתה אמור להיות במיטה." הוא נסוג. "הונוריה יודעת איפה אתה?"
 "בוודאי. אתה לא שומע את ההדים של הוויכוח? הם עדיין באוויר." בלייד שחרר את צווארון החולצה שלו. "אני לא איזה זקן חלש. ואני לא יכול להרשות לעצמי להיות כלוא במיטה עד אמצע השבוע הבא."

"אתה מתנשף כמו מפוח." "הנשימה שלי תירגע בסוף." בלייד הציץ מעבר לכתפו. "אתה טיפה לחוץ, ויל. משהו מטריד אותך?"
 הוא סימן בידו לבלייד להיכנס, ואז סגר אחריהם את הדלת. כל הסיפור עם לנה הפך אותו לעצבני מאוד, והוא דמיון כחול-דם בכל צל שראה. "מה הבעיה? לא מתאים לך סתם לקפוץ לבקר."

בלייד השעין מותן על השולחן ושילב את זרועותיו. "אני לא מוזמן?" המילים נאמרו בשקט, אבל הניצוץ בעינו העביר שלל מסרים אחרים.

ויל התיישב בחבטה בכיסא שלו ושיחק בפשטידה עם המזלג. התיאבון שלו נעלם. "אל תהיה טיפש," הוא מלמל. "אתה תמיד מוזמן."

מבט יציב ננעץ בו. ואז בלייד נאנח. "מה אתה מבין מהדבר הזה?" הוא הוציא מגילה מכיסו והשליך אותה לעברו של ויל. הוא תפס את המגילה באוויר. לאחר מכן הוא פרש את הקלף ואחז בו מול האור. האותיות היו נטויות ועגולות. ונכתבו בזהב.

"מועצת הדוכסים מבקשת את נוכחותך בנשף של הלורד הארקר מחר בשמונה בערב," הוא קרא בקול רם, וקצת הסתבך עם המילים. "הבית ייחשב לשטח ניאורניטרלי למשך הערב. הבא איתך את החיה. הוא יקבל מעבר בטוח לאורך הלילה." הוא הנמיך את הדף והסתכל בעיניו של בלייד. "מלכודת?" בלייד גירד את לסתו. "לא נראה לי. אבל זה איזה משחק. תהרוג אותי אם אני מבין מה זה." מבטיהם נפגשו. "או למה הם מזמינים אותך."

"טוב." ויל מעך את הקלף באגרופ. "אני לא חייב להם כלום. וגם אתה לא."

"נכון. אבל מה הם רוצים?" בלייד הרציץ. "אני שונא את המשחקים הארורים האלה אבל לא מעז להתעלם מזה. זה יכול להיות כל דבר." הוא הדף את עצמו מהשולחן ונאנח. "אני לא מצפה שאתה תבוא. מסוכן לך שם, בעולם הזה –"

מחשבה הכתה בראשו. לנה ודאי תהיה שם. זה מתאים לה בדיוק. זה גם היה המקום האחרון שבו היא תצפה לראות אותו.

חשבת שתצליחי לברוח, נכון?

"הוא מסוכן לשנינו," ויל תיקן אותו לאט. "אם אתה הולך, אני הולך." הוא היה שומר ראשו של בלייד לכל דבר ועניין. "ויש לי עוד עניינים שם. עדיף כבר לקבל את ההצעה הנדיבה שלהם למעבר בטוח, ולברר מה המזורים האלה רוצים."

"העניינים שיש לך שם הם לא במקרה מהסוג שקשור בתחתונות?"

ויל נעץ בו מבט אפל.

"אתה צריך אישה," בלייד אמר חד וחלק.

המילים הפכו לדמות בראשו: שיער כהה, עיניים כהות, חיוך עדין ושובב. הזין שלו נרעד. "הדבר האחרון שאני צריך זה אישה."

"אז אתה צריך משהו." מבטו של בלייד נדרד על פני החדר העלוב. "אתה צריך לחזור הביתה, ויל. המקום הזה קר ובודד. אתה לא שייך לפה."

אני לא שייך באמת לשום מקום. הוא הסיט את מבטו מבלייד, והכתפיים שלו התקשחו. "כבר דיברנו על זה. התשובה היא לא."

אנחה ממושכת. "טוב. אז אני אעזוב אותך בשקט עם העכברים. תהיה מוכן מחר בשש. אה, וגם... ויל?"

"כן?"
"אולי כדאי שתתגלח."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן